

Anders Hagström

Till medlemmarna i Arbetarmakt

Nedanstående text är ett inlägg i en kontrovers som bröt ut i en liten vänstergrupp, Arbetarmakt, i kölvattnet på de så kallade *Göteborgskravallerna* 2001.¹ Arbetarmakt hade bildats av en grupp som brutit med Socialistiska Partiet 1994 och sedermera gått samman med en grupp, Marxistisk Vänster, som brutit med Rättvisepartiet Socialisterna.

Arbetarmakt, som var anslutet till det internationella Förbundet för en revolutionär kommunistisk international (FRKI), uppfattade sig som en trotskistisk organisation. Men i samband med händelserna i Göteborg argumenterade och handlade man på ett sätt som har föga med konsekvent revolutionär marxism, dvs trotskism, att göra. Som en reaktion på organisationens agerande skrev undertecknad, som varit en av initiativtagarna till Arbetarmakt, nedanstående inlägg.

I praktiken kom det att bli min utträdesdeklaration eftersom jag, och dem som delade mina ståndpunkter, ganska snart kom fram till att vi inte såg någon mening med att stanna kvar som en "minoritet i en minoritet", än mer som det blev uppenbart att Arbetarmakts ledning tänkte insistera på att hålla fast vid sin uppenbart huvudlösa politik.

En storm i ett vattenglas kan man tycka. Men de frågor som Arbetarmakts agerande reste har antagligen större generell giltighet än som en historia om en liten vänstergrupps försök att besvärja en motspänstig verklighet. Här aktualiseras frågor som rör hur vi i framtiden bör agera inför liknande internationella möten, men även inför företeelser som främlingsfientliga organisationer.

AH

PS. Jag har bifogat två bilagor som publicerats av *Trotskyj.se*

* * *

Följande text handlar om Arbetarmakt och Göteborgsmanifestationerna. Den är en konkret kritik av AU:s linje i frågan och pekar på det mönster som nu klart kan skönjas som en röd tråd i dess politiska ställningstaganden: ultravänsterism. Au kommer förstås bestämt förneka att så skulle vara fallet, men för mig som sett den på nära håll i ett tidigare sammanhang – 70-talsvänstern – är AU:s ställningstagande ibland som att bläddra i en gammal gulnad vänstertidning från de åren; stelbent dogmatik, tungomålstalande, det konkretas upplösning i abstrakta "sanningar" överbudspolitik, sekteristiskt taktiserande – allt stapplat huller om buller. Självfallet var inte jag heller Guds bästa barn i det avseendet, men just därför ser jag inget skäl till varför vi skall behöva genomleva en repris. Det kostade mer än det smakade redan då, och då var ändå styrkeförhållandena betydligt fördelaktigare än idag.

Efter moget övervägande har jag dessutom beslutat mig för att med omedelbar verkan avgå som ansvarig utgivare och redaktör för nyhetsbrevet och tidningen *Arbetarmakt*. Jag kan inte se hur jag med bibehållen politisk integritet kan fortsätta ta ansvar för ett nyhetsbrev och en tidning som argumenterar för en politisk linje som jag inte anser är förenlig med ett nyktert marxistiskt förhållningssätt. Det har redan varit konflikter om innehållet i nyhetsbrevet – och de kan bara eskalera i takt med att AU tvingas fördjupa sin ultravänsteristiska kurs i försvar av sina hittillsvarande steg på den vägen. Som jag påpekade i Arbetarmakts principprogram – som jag är en av huvudförfattarna till – är principer, strategi och taktik "inga från varandra avskilda element, utan ömsesidigt beroende. En felaktig taktik leder, om den inte korrigeras, obönhörligt till strategins kollaps och i förlängningen till ett ifrågasättande av de underliggande principerna". Det enda som kan stoppa denna utveckling nu är att AU nyktrar till eller att medlemmarna tvingar fram en kursändring.

Om det är någon som delar min kritik är han eller hon välkommen att kontakta mig, så får vi

¹ Händelserna under EU-mötet i juni 2001 beskrivs dag-för-dag i artikeln [Dagarna som skakade Sverige](#) av Josefsson, Quistberg.

diskutera hur vi går vidare med debatten.

Anders Hagström

PS. Precis som jag höll på att avsluta det här kom jag att läsa nyhetsbrev 98. Jag kan bara konstatera att AU är i full färd att måla in Arbetarmakt i ett hörn. Jag har dessutom läst Abrahamssons svar till AU och jag kan bara konstatera att jag instämmer i det. AU må åberopa demokratisk centralism eller gud vet vad, men som principprogrammet konstaterar: *”För att fungera förutsätter den demokratiska centralismen existensen av en grundläggande enighet om principer, program och strategi, annars är den dömd att bryta samman. Det är omöjligt att kräva ett enhetligt uppträdande av en organisation som i själva verket är djupt oense.”* Så sant, så sant, och det borde AU ha tänkt på innan det rusade iväg i kölvattnet på händelserna i Göteborg och spikade fast Arbetarmakt vid en rad ställningstaganden som öht inte diskuterats inom organisationen. Om det inte hade haft så förbannat bråttom hade vi kanske kunnat gå ut med en mera balanserad och genomtänkt linje. Nu får man bara hoppas att det går att reparera de skador som AU tillfogat Arbetarmakts goda namn.

Tillbaka till Lenin och Trotskijs väg!

Följande text handlar om Arbetarmakt och Göteborgsmanifestationerna. Sammantaget formar den sig till en kritik av det mönster som nu klart kan skönjas i AU:s politiska logik och som har en lång historia inom den revolutionära rörelsen: ultravänsterism eller ”radikalism” som Lenin betecknade den i sin berömda och fortfarande mycket läsbara polemik mot den.

Stoppa mötet

Egentligen var uppgiften ganska enkel inför EU-toppmötet: att bidra till bygget av bredast möjliga klassmobilisering mot den nyliberala politik som EU står för, och, inom ramen för denna mobilisering, föra fram ett revolutionärt helhetsalternativ utan att ställa detta i motsättning till den breda mobiliseringen. Kort sagt, utgå ifrån den revolutionära enhetsfronttaktiken sådan den formulerades av Lenin, Trotskij och den tidiga Kommunistiska Internationalen:

”Enhetsfronttaktiken är helt enkelt ett initiativ varigenom kommunister föreslår att gå samman med alla arbetare som tillhör andra partier och grupper och oanslutna arbetare i gemensam kamp för att försvara arbetarklassens omedelbara, grundläggande intressen mot borgarklassen. Varje handling, för till och med det med triviala vardagliga krav, kan leda till revolutionär insikt och revolutionär skolning; det är erfarenheten av kamp som kommer att övertyga arbetarna om revolutionens oundgänglighet och kommunismens historiska betydelse.” ... ”Enhetsfronttaktikens främsta syfte är att ena de arbetande massorna genom agitation och organisation. Enhetsfronttaktikens verkliga framgång beroende av en rörelse ”underifrån”, från de arbetande massornas djupa led.” (*Teser om taktiken antagen av KI:s fjärde kongress*)

Om vi hade varit en massorganisation hade vi vänt oss till hela arbetarrörelsen och argumenterat för en plattform som kunnat utgöra grunden för en massiv mobilisering – och utifrån den tagit en rad initiativ i klassens organisationer. Men eftersom vi är en extremt liten propagandaorganisation utan något som helst inflytande i någon av klassens organisationer, innebär det att vi skulle vara tvungna att huvudsakligen inskränka oss till argumentera eller förklara behovet av en bred klassmobilisering och visa på hur den konkret skulle kunna utformas – och utifrån detta förhålla oss till alla initiativ som eventuellt skulle komma att tas, framförallt från organisationer med inflytande och förankring inom klassen.

Men istället för att utgå ifrån detta för en trotskistisk organisation fullständigt självklara synsätt ville AU – efter viss tvekan – försöka verka för en mobilisering kring kravet på att stoppa EU-toppmötet.

En inriktning som utifrån enhetsfronttaktiken är fullständigt absurd; det finns inget gensvar för ett sådant krav inom arbetarklassens stora massa – vilket inte minst visas av det faktum att det inte finns en enda betydande kraft inom arbetarrörelsen som reser det. Kort sagt, de miljoner som skulle

ge ett sådant perspektiv trovärdighet – i form av massdemonstrationer och strejker, för att inte tala om nationellt baserade eller en alleuropeisk generalstrejk/er – finns överhuvudtaget inte. De enda som attraherats av det är en osorterad samling frihetliga och centristiska grupperingar – med marginell klassförankring och marginellt inflytande.

Det borde ha varit tillräckligt för en grupp som kallar sig trotskistisk att släppa idén – om den ens brytt sig om att överväga den. Men icke Arbetarmakt – även om AU till att börja var osäker om det skulle resa kravet. Antagligen avgjordes frågan av det faktum att FRKI förde fram parollen inför EU-toppmötet i Nice och aktivt deltog i ett försök att stoppa mötet.

Och det fastän var och en som har ögon att se med, borde ha kunnat konstatera att försöket att stoppa toppmötet bekräftade parollens totala brist på realism och förankring. Istället för en kraftfull massmobilisering resulterade det i att några tusen anarkister, centrister och en handfull FRKI-medlemmar misslyckades med att tränga sig förbi den franska kravallpolisen – och i ett efterföljande möte som slutade i en pinsam palaver. Kontrasten blev än mer slående som det dagen innan hållits en av de största fackliga demonstrationerna på bra mycket länge – som speglat en stridsvilja som gick långt utöver det arrangerande Europafackets blygsamma plattform.

Det borde ha avgjort frågan för FRKI och för Arbetarmakt.

Men icke. På årsmötet valde majoriteten att stödja parollen – trots att diskussionen visade att det var mycket oklart vad den egentligen menade med att stödja den. Parollen om att ”stoppa EU-toppmötet” skulle uppfattas som en ”propagandistisk paroll”, hävdade en del. Vad det nu skulle betyda, eftersom propaganda är ett ord med olika innebörd även bland marxister trots en del försök, bl a av Plechanov och Lenin, att formulera en tydlig definition. Men oavsett vad man egentligen menade skulle formuleringen ”stoppa EU-toppmötet” som rubrik på flygblad, affischer och klistermärken tolkas av de flesta som en konkret uppmaning att faktiskt stoppa mötet.

Den närvarande IS-representantens inlägg gjorde inte saken klarare. Det var ”objektivt nödvändigt” att stoppa mötet; ett sätt att resonera som är förbluffande i sin dogmatik. Som undertecknad invände är det ”objektivt nödvändigt” störta kapitalismen, och har varit det mycket länge; förhållningssättet till EU-toppmötet handlar inte om några ”objektiva nödvändigheter” utan om vad som är taktiskt möjligt att uppnå i dagens situation.

Bättre blev det inte när RE skulle försöka argumentera för inriktningen i Arbetarmakt 78:

”Vad vill vi att de tusentals som kommer till Göteborg ska göra? Uppvakta Europas mäktiga? Ska de som protesterar böna och be om smular från storbolagens bord? Nej vi vill att de skall stoppa mötet.”

Så alternativet till att stoppa mötet var att ”böna och be om smulor”! Var det detta de tusentals som kom till Göteborg för att demonstrera bakom bestämda krav gjorde!? Man får vara innerligt glad att bara några hundra kom att läsa denna dessa rader som tycktes spegla ett häpnadsväckande förakt för den stora majoriteten av deltagarna i de olika manifestationerna.

Klokare blev nog inte läsaren av följande djupsinnigheter: ”En taktik som går ut på att försöka stoppa mötet står inte heller i motsättning till att resa konkreta krav gentemot EU” eftersom ”Det senare är nödvändigt, inte minst för att det kan samla en rörelse kring konkreta krav”.

Vita overallernas genombrytningsinitiativ

Det blev nu ingenting av planerna på att stoppa mötet. Perspektivet mötte, föga oväntat, inget gensvar. Istället fastnade AU för det som kom att kallas de vita overallernas initiativ, ett genombrytningsförsök.

I princip gäller ovanstående kritik även de vita overallernas initiativ. Här var visserligen inte det primära syftet att stoppa mötet utan att försöka bryta igenom polisavspärningarna för att genomföra en symbolisk aktion.

Men även om målsättningen var något annorlunda är det ändå en minoritetsaktion utan stöd i

arbetarklassen.

Det är visserligen sant att jag inledningsvis stödde planerna på genombrytningsförsöket – mest av lättnad över att ha sluppit det vanvettiga Stoppa mötet-perspektivet men också för att jag fick intryck av att genombrytningsförsöket skulle bli en ganska harmlös historia som antagligen inte skulle komma längre än till ett stillsamt men misslyckat försök att försöka buffa sig igenom polisavspärningarna. Jag var dock inte mer onycter än att jag aktivt verkade för att vi skulle uppmana till deltagande i Göteborgsaktionens stora manifestation utan att för den skull underteckna dess plattform. I motsats till genombrytningsförsöket var det uppenbart ett initiativ med bred förankring, och som vi därför borde intervensera i trots dess politiska begränsningar.

Men det dröjde inte länge förrän jag nyktrade till helt – inte minst bidrog kamrat Bengtsson till detta. När inte ens hans normalt ganska vänsteristiska bekanta var villiga att delta i ett genombrytningsförsök, ja då var det inte mycket att hutla om.

Bättre blev det inte av RE:s artikel i AM 79. Alldeles bortsett ifrån det faktum att hans försvar av stoppa mötet-parollen bara det, gjorde det omöjligt för mig att ställa mig bakom den, var resten av argumentationen politiskt oacceptabel:

”Avsikten är att försöka ta sig in på det avspärrade området i samband med EU-toppmötet börjar på förmiddagen den 15:e, för att störa eller delta på toppmötet. Det kommer att tidsmässigt sammanfalla med AFA:s aktion fast äga rum på en annan plats för att undvika sammanblandning.

Metoden för att genomföra detta är dock inriktad på att inte använda något offensivt våld, även om den samtidigt är konfrontatorisk till sin karaktär.

Aktionen har inte som inriktning att samla arbetarklassen, men den har däremot en massinriktning. Politiskt har den en internationalistisk prägel, och den viktigaste parollen blir antagligen ”Öppna gränser”, även om plattformen i skrivande stund ännu inte helt fastslagits.”

...

”Arbetarmakt hävdar att objektivt sett så borde inriktningen behöva vara att stoppa toppmötet. Detta kommer dock inte att gå att förverkliga med de styrkeförhållanden som nu föreligger, och en inriktning på att störa eller delta på mötet kan vara taktiskt mera riktig för att samla så många som möjligt.

Arbetarmakt anser dock att initiativet politiskt sett är det viktigaste, eftersom det dels, till skillnad från demonstrationen på lördag den 16:e juni, är konfrontatoriskt inriktat och dels, till skillnad från det svarta blocket, har en massinriktning.”

Kort sagt, vi stödde genombrytningsförsöket trots att det inte hade någon klassinriktning(!) men väl en massinriktning(?) och, viktigast av allt, för att det var konfrontatoriskt(?).

Bara det första ledet borde ha satt frågetecken bakom tanken på ett deltagande, det andra ledet borde ha uteslutit ett deltagande eftersom det ju inte fanns några massor som tänkte delta, och det tredje var helt obegripligt.

Det finns nämligen inget som säger att marxister alltid måste söka konfrontation. Tvärtom är det något som marxismens rika erfarenheter av kamp understryker, är det just att man till varje pris måste undvika att söka konfrontation i en situation när styrkeförhållandena är ofördelaktiga – förutsatt att man har valmöjligheter förstås. Det är just detta som är den viktigaste lärdomen av de sk ”Juli-dagarna” i Petrograd 1917, av ”Spartakistupproret” i Berlin i slutet av 1918, av ”Mars-aktionen” i Tyskland 1921, eller för att ett betydligt senare exempel, vågen av gerillakamp i Latinamerika i slutet av 60-talet, och av lång rad andra stora och, för den delen, betydligt mindre klasskampshändelser. Eller som en facklig veteran skulle uttrycka det: ”Man strejkar inte, om man inte har en chans att vinna. Då får man slåss med andra metoder istället eller helt enkelt invänta ett bättre tillfälle”. Ett nederlag är nämligen en dyrköpt historia, än mer så om det aldrig behövt komma dithän.

Och visst fanns det valmöjligheter: Vi kunde ha nöjt oss med att intervensera med flygblad och tidningar i alla större manifestationer, gått på så många av de möten som hölls i Fritt Forum som

möjligt och deltagit i alla diskussioner som det överhuvudtaget var möjligt att delta i, och hållit vårt eget möte; allt i syfte att nå ut till så många som möjligt och föra fram våra ståndpunkter i de diskussioner som fördes. Det hade varit gott nog för en liten propagandagrupp.

AU-uttalandet

Som om det inte vore tillräckligt allraredan, kommer så AU:s värdering av Göteborgshändelserna. En värdering som offentliggörs utan någon som helst seriös diskussion inom organisationen med hänvisning till att det är bråttom – och att det uttrycker ”FRKI:s linje” (som vid närmare skärskådan bygger på AU:s ”linje”). Jag kommer här att kommentera det avsnitt för avsnitt, utan att för den skull göra anspråk på att formulera en uttömmande kritik.

”Den 60-70 år långa svenska klassfreden är bruten. Händelserna i Göteborg 14-16 juni är en vändpunkt i svensk historia, men också en viktig händelse i internationella sammanhang. Förra gången demonstranter blev beskjutna i Sverige vara Ådalen 1931, när det faktiskt var militären och inte polisen som sköt ihjäl fem demonstranter. Den skyddade svenska klassamarbets-hamnen har blivit översvämmad. Nu måste vänstern och arbetarrörelsen lära sig att segla på de stora stormande globala oceanerna.”

Kommentar:

Det är nonsens att tala om en 60-70 år gammal klassfred. Har ni glömt förra gången det begav sig, 60- och 70-talets djupa radikaliseringsperiod som inte bara gav upphov till en radikal ungdomsmiljö utan också kom till uttryck inom arbetarklassen? Om jag inte minns alldeles galet brukar de flesta radikala historieskrivningar om perioden sätta gruvstrejken 69/70 som den avgörande vändpunkten. Före hade det nästan inte ägt rum några strejker på flera år, efter denna strejk svepte en våg av vilda strejker över landet som ett tydligt tecken på en förändrad sinnestämning och handlingsberedskap.

Fortfarande utgör åren (grovt räknat) 65 till 75 den djupaste och mest långtgående och massomfattande radikaliseringsperioden ända sedan det andra världskriget i såväl Sverige som i resten av Europa.

Jag antar att – den felaktiga – periodiseringen används i retoriskt syfte att koppla ihop händelserna med Ådalen 1931, som i motsats till skotten i Göteborg möttes av massiva protester av arbetarklassen. Skälet är inte så konstigt: det handlade om ett glasklart angrepp på arbetarklassen och möttes därför av ett lika glasklart klassvar. Förutom att det var en myndighetsrepresentant, militären, som sköt finns det inte många likheter mellan Ådalen 31 och Göteborg – vilket inte minst märks på reaktionerna inom arbetarklassen. (Vilket inte har ett skit med ingrodd reformism och pacifistiska illusioner att göra, utan just att få arbetare uppfattar skotten som ett angrepp på arbetarklassen. Varför gå ut i proteststrejker och massdemonstrationer för att försvara vad som allmänt uppfattas som ett ansvarslöst och provokativt agerande från en grupp ungdomars sida? Och det hur illa man än kan tycka om snuten.)

Att kalla händelserna i Göteborg för en ”vändpunkt” är därför minst sagt en rejäl överdrift. En vändpunkt däremot är en händelse som i ett slag förändrar den politiska situationen, ex.vis en kraftmätning av gruvarbetarstrejkens typ eller den berömda ”barrikadernas natt” i Paris i maj 1968 (men den behöver inte vara lika dramatisk). Det är visserligen sannolikt att händelserna i Göteborg bidrog till att ytterligare radikaliserade den anarkistiskt influerade ungdomsmiljön – men det finns inga som helst synbara tecken på någon förändrad sinnestämning bland bredare ungdomsgrupper. Än mindre hos arbetarklassen. Varför skulle det? Pratar man med folk uttrycker de oftast olust inför händelserna, som inte bara framstår som oklara och röriga utan också verkar sakna all relation till den egna situationen.

Dessutom betackar jag för retoriken om att ”den skyddade svenska klassamarbets-hamnen har blivit översvämmad. Nu måste vänstern och arbetarrörelsen lära sig att segla på de stormande globala oceanerna.” Pga av att polis drabbade samman med ett antal autonoma (och andra politiskt förvirrade ungdomar) på Göteborgs gator??? Så en av västvärldens största solidaritets-

rörelser med Vietnam under 70-talets första år, solidariteten med det chilenska folket från 1973 och framåt, det aktiva stödet till Solidarnosc efter militärkuppen -83, en av västvärldens framgångsrikaste kärnkraftsrörelser (som även om den med knapp marginal fick stryk, tvingade fram en offentlig debatt och styrkemätning om kärnkraften), solidariteten med Nicaragua efter revolutionen 1979, stödet till ANC, för att inte tala om kraftmätningen om EU-medlemskapet (som trots dess småborgerligt nationalistiska udd gjort Sverige till ett av de mest EU-kritiska länderna inom unionen och fungerat som resonansbotten för globaliseringsdebatten) är alla uttryck för en inskränkt ankdammstillvaro?

”Den svenska polisen verkade ha en medveten strategi för att systematiskt eskalera våldsamheterna. Det började med det brutala polisvåldet i Malmö och Stockholm. Omringningen av Hvitfeldtska gymnasiet var en oerhörd provokation. Ingenting hade hänt innan. Polisen hävdade först att de var där för att det fanns vapen. Inga verkliga vapen har hittats. Istället ändrade man rubriceringen till ”våldsamt motstånd”, som i själva verket handlade om ett rent självförsvar mot polisens attacker. De som bodde där hade fått hyra skolan från kommunen och betalat för det. Polisen betraktade dem som var där som ”husockupanter”. Detta eskalerade till absurda proportioner på lördag-kvällen, då 500 poliser omringade 800 helt fredliga demonstranter som ville protestera mot polisvåldet, och då k-pist-beväpnade insatsstyrkor stormade Schillerska gymnasiet.

När vi var offer i Malmö så fick vi viss sympati från etablissemangen. Vad synd det är om den som våldtas, om offret. Men när de våldtagna börjar göra motstånd, när vi slutar att agera enbart som offer, då börjar hetsen. Så silas myggen, medan kamelerna sväljs med hull och hår. Genom historien har reaktionens våld mötts med en oändligt mycket större förståelse än motståndets. Budskapet är här enkelt: ni har existensberättigande bara om ni fortsätter vara offer, bara om vi kan fortsätta förtrycka, suga ut och exploatera er utan att ni gör något motstånd överhuvudtaget, bara om ni ligger stilla när vi våldtar er, då får ni också ta del av vissa demokratiska rättigheter.

Detta är en del av en internationell offensiv från den globala borgarklassen. De senaste 20 årens nyliberala offensiv – ökad exploatering, ökade sociala klyftor, stängda gränser mot tredje världen, privatiseringar, sämre arbetsförhållanden, större frihet åt kapitalet, mindre frihet åt arbetare, hårdnad imperialism och ökat förtryck – har på allvar hotats av anti-globaliserings-rörelsen. Därför har reaktionen börjat sätta hårt mot hårt. Målet är att piska upp stämningen mot anti-globaliserings-rörelsen, vinna opinionen på sin sida, för att sedan krossa rörelsen. De provocerar och provocerar. När de sedan till slut möts av en militant motreaktion så använder de den sistnämnda för att ”visa på” behovet av hårdare tag, ändrad lagstiftning som ger mera makt åt polisen, inskränkning av demokratiska rättigheter, osv.

I slutet av juli kommer detta ställas på sin spets i Genua, i samband med protesterna mot G8-mötet där. I Italien sitter post-fascister i regeringen, och där kommer de försöka krossa motståndet, och lära anti-globalisterna en läxa så att de inte längre ska våga protestera mera.

Detta är historiskt sett inte något nytt. Vi måste se till att de inte lyckas med sin strategi. Om de lyckas kommer många fler grupper att drabbas, också majoriteten av de som idag säger sig stå på polisens sida. Det kommer bli lättare för kapitalisterna att sätta facket på plats, för imperialismen att påtvinga u-länder en nyliberal politik, för borgarna att driva på nedrustningen av skola, sjukvård, barn- och äldreomsorg, för fascister att attackera invandrare och vänsteraktivister, för nymoralister att få igenom inskränkningar av kvinnors rättigheter, för staten att inskränka demokratiska fri- och rättigheter, osv.”

Kommentar:

Hela avsnittet är så dumt så det är pinsamt. Läser AU inget annat än de mest konspirationsbenägna vänstertidningarna? Det fanns ett tydligt upplägg bakom myndigheternas agerande och det har vid det här laget ältats i parti och minut i media.

Perssons strategi var att försöka dämpa eventuella protester genom att utlova ”öppenhet” och ”dialog”. Dvs i grund och botten handlade det bara om en variant av det tillvägagångssätt som SAP tillämpat med varierande framgång sedan den brände fingrar på Vietnamrörelsen i början av 70-talet; att försöka fånga upp och avlänka alla stora proteströrelser i ofarliga banor.

Persson hade för övrigt inte mycket att välja på, med tanke på EU-motståndets styrka i Sverige, och inte minst inom själva socialdemokratin. Att vägra låta som man var beredd på att lyssna och föra

en dialog, skulle tveklöst ha stärkt EU-motståndet – och kostat socialdemokraterna opinionsmässigt, med bara ett år kvar till valet.

Det är därför inte sant att ”den svenska polisen verkade ha en medveten strategi för att systematiskt eskalera våldsamheterna”. Det finns ingen systematisk eskaleringsplan bakom polisens agerande. (för att tala om en ”internationell offensiv från den globala borgarklassen” i syfte att ”krossa” anti-globaliserings-rörelsen.) Om så vore skulle den aldrig ha gett sig in på en dialog med arrangörerna av Göteborgsaktionen, utan den skulle redan från början ha klargjort att den var beredd att sätta hårt mot hårt – och redan från början samlat ihop en större styrka än de jämförelsevis futtiga 1 400 -1 500 de mobiliserade till att börja med. Dessutom skulle en sådan ”eskaleringsplan” krocka med Persson strategi – och än så länge agerar inte polisen som en självständig makt som ostraffat kan ignorera regeringen och det politiska etablissemanget (som i stort accepterat Perssons upplägg). Om inte så för att polisledningen likhet med andra karriärbyråkrater inom den statliga byråkratin vet att deras huvuden hänger på hur väl de sköter sitt fögderi.

Självfallet är det lätt att uppfatta aktionen mot Hvitfeldtska som en oerhörd provokation. Men om det var en medveten provokation från polisens sida är en helt annan sak. Personligen är jag synnerligen skeptisk eftersom det strider mot det upplägg jag pekat på (och i motsats till AU tror jag inte att Agnelli eller någon annan lämplig representant för den globala borgarklassen ringt upp polischef Jaldung på onsdag – då beslutet togs – och väst: ”Krossa dem!”) Snarare tror jag det bör ses som ett uttryck för den polisiära byråkratins vanliga oförmåga att förstå hur ungdomar – i synnerhet radikala sådana – uppfattar ”ordningsmakten”. Något som talar för det är inte minst det faktum att polisledningen med Jaldung i spetsen körde över sina egna förhandlare som försökte hitta en fredlig lösning och valde att göra en maktdemonstration.

Argumentationen om Malmö är bara dum. Den politiska utgången av Malmö bottnade inte primärt i någon slags sympati med offren-reflex – ett påstående som är ett direkt slag i ansiktet på de kamrater som deltog i Malmö-demonstrationen och i likhet med Gunnar (se hans artikel i AM 79) vägrade att låta sig demoraliseras och förlamas utan fortsatte att protestera mot polisens agerande – utan helt enkelt om att det allmänt uppfattades som att polisen gått långt utöver vad som skulle kunna betraktas som acceptabelt. Kort sagt, den uppenbara brutaliteten i polisingripandet – som inte på något sätt kunde ursäktas med demonstranternas agerande – slog tillbaka på polisen – och försatte den på defensiven inför Göteborg.

Sanningen är alltid konkret är en av marxismens maximer, men det är typiskt för AU:s metod att de hela tiden glider över i allmänna retoriska utsvävningar i stil med ”Genom historien har reaktionens våld mötts med en oändligt mycket större förståelse än motståndets. Budskapet är här enkelt: ni har existensberättigande bara om ni fortsätter vara offer, bara om vi kan fortsätta förtrycka, suga ut och exploatera er utan att ni gör något motstånd överhuvudtaget, bara om ni ligger stilla när vi våldtar er, då får ni också ta del av vissa demokratiska rättigheter.”

Utsvävningar som inte bara upplöser den konkreta frågan i allmänna abstraktioner, utan också är direkt pinsamma i sin ultravänsteristiska enfald: De demokratiska rättigheterna är inget vi får ”ta del av” om vi fogligt låter oss ”våldtas”. De har erövrats genom lång och hård kamp i det stora som det lilla. Oavsett graden av formell institutionalisering (ex.vis genom allmänna val, regeringar som representerar den parlamentariska majoriteten, grundlagsfästa demokratiska fri- och rättigheter) ”formuleras och omformuleras” hela tiden det konkreta innehållet i dem i den dagliga klasskampen.

Vilket leder tillbaka till det konkreta resultatet av Malmö: I realiteten möjliggjorde det opinionsmässiga bakslaget för polisen som Malmö utgjorde en offensiv för att begränsa polisens befogenheter att ingripa mot demonstrationer. Oavsett AU:s pladder längre ner i texten om att inte agera ”rådgivare till polisen” tror jag nog de flesta av oss – även inom Arbetarmakt – skulle tycka att det vore alldeles utmärkt om vi kunnat uppnå att polisen blivit tvungen att hålla en mycket låg profil i samband med demonstrationer.

Tyvänn spelades detta bort i Göteborg vilket gjorde det lätt för borgarna att skapa en opinion till stöd för inskränkningar av de demokratiska rättigheterna. Dvs på mindre än en och en halv månad vändes en opinionsmässig framgång till ett rejält bakslag – och det enbart tack vare de autonomas huvudlösa agerande.

Slutligen, varför allting skall ställas på sin spets i Genua är obegripligt. Genua kommer väl sannolikt bara bli ytterligare ett kapitel i vågen av protester mot olika toppmöten. Efter Göteborg har dessutom Berlusconi fått alla argument han behöver för att inför en bred opinion med trovärdighet förvandla Genua till en befäst stad och de som tänker ta sig dit för att protestera till en suspekt skara, som det är berättigat att övervaka, registrera, kontrollera och trakassera, kort sagt på alla sätt utsätta för ett gatlopp.

”Det våld som demonstranter stått för är ingenting i jämförelse med imperialismens våld, vars världsordning den svenska polisen försvarade i Göteborg, och vilken dödar tiotals miljoner varje år. Det är mot denna imperialism som vi kämpar genom att sabotera och försöka stoppa dess toppmöten. Klassamhället har utövat permanent terror i 5000 år, kapitalismen i 700 år. Vi måste vidga vårt synsätt från Göteborg och Sverige till att se de långa historiska och globala sammanhangen som står på spel.

EU representerar ytterst den europeiska borgarklassen och dess imperialistiska strävan. Visserligen är alla EU-länder så kallade demokratier, men det är en demokrati på borgarklassens villkor. De verkliga besluten tas i de multinationella bolagens styrelserum. Stora grupper får inte vara med och fatta beslut som berör dem, såsom invandrare och Östeuropas befolkning. Vi anser inte att internationella organ som EU, IMF, Världsbanken, WTO eller FN har någon legitimitet. De representerar i grunden imperialismens intressen, en kapitalets diktatur och ett globalt apartheidsystem där u-länderna stängs ute från verkligt beslutsfattande.”

Kommentar:

Visst det är helt riktigt att demonstranternas ”våld” inte går att jämföra med imperialismens våld. Men på vilket sätt legitimerar dessa generella sanningar AU:s märkliga syn på händelserna i Göteborg och ovilja att klart och tydligt fördöma de autonoma?

”Arbetarmakt kräver att alla arresterade demonstranter, utan undantag, omedelbart frigges utan några rättsliga konsekvenser.

Den ideologiska grunden för ett sådant krav är att vi inte erkänner polisens legitimitet, den borgerliga statens rätt att bestraffa. Den rådande synen är att polisens våld är helt legitim, medan demonstranter inte ska få göra motstånd oavsett vilka brutala handlingar som begås mot dem. Kritiken berör oftast hur pass mycket våld polisen bör använda.

Vi har den motsatta uppfattningen. Vi är för att krossa den borgerliga staten, och ersätta den med ett beväpnat folk demokratiskt organiserat i miliser och arbetarråd, dvs en arbetarstat. Detta kan förstås bara realiseras i en revolutionär situation, vilket vi inte har idag. Men händelserna i Göteborg, och tidigare i Malmö, visar på nödvändigheten av att organisera ett militant självförsvar även i icke-revolutionära situationer.

Som revolutionärer kan vi inte agera som rådgivare åt polisen. Vad ska man säga till polisen? Använd gummikulor istället för skarpladdad ammunition? Använd inte för mycket våld när ni våldtar oss? Det enda rådet som en revolutionär kan ge till polisen är att den borde upplösa sig själva, och till enskilda poliser att de borde lämna sitt yrke. Debatt med polisen är bara meningsfull som ett sätt att avslöja den inför en publik. Visst kan vi ställa enskilda krav, som nummer på polishjälmarna och avvärpning, men det gör vi enbart utifrån perspektivet att sabotera för polisens arbete, inte ur perspektivet av att det skulle gå att reformera polisen i demokratisk riktning. Polisens uppgift är att försvara kapitalismen och imperialismen. Därför förblir den vår fiende.

Att det sitter en socialdemokratisk regering förändrar ingenting. Socialdemokratin har en bas inom arbetarklassen. Men när den sitter i regeringsställning är den helt integrerad i den borgerliga statens struktur, och går helt kapitalets ärenden. Socialdemokraterna i Göteborg delade ut rosor åt polisen. Också vänsterpartiets Gudrun Schyman har ställt sig på polisens sida. Men detta är hur (s)- och (v)-ledningen agerar. Gräsrotterna kan och bör försöka vinnas över bort från reformismen.”

Kommentar:

Återigen denna ultravänster-retorik. Självklart skall vi kräva att de som greps släpps och att det inte blir något rättsligt efterspel. Men att göra det utifrån argumentet att vi kräver detta pga "vi inte erkänner polisens legitimitet, den borgerliga statens rätt att bestraffa" gör oss bara till åtlöje i den stora majoriteten av arbetarklassens ögon.

Inte bara pga att AU sin retorik till trots faktiskt i praktiken erkänner borgerliga svenska statens legitimitet – dvs rätt att utöva makt – när det väl kommer till kritan. Eller de kanske inte betalar skatt – för att nu bara ta ett exempel. Utan också pga att detta är ett argument som knappast fungerar på vanliga arbetande människor, som ju faktiskt betraktar polisen som en legitim institution och anser att staten har rätt att bestraffa, dvs se till att gällande lagar efterlevs. (Man kan för övrigt bara föreställa sig hur AU kommer att besvara frågan: "Har inte staten rätt att bestraffa mördare och tjuvar?" Logiskt utifrån AU:s hållning kan bara svaret bli: "Nej, det har bara den (tyvärr ännu inte existerande) demokratiskt organiserade milisen och arbetarstaten.")

Jag tror milt sagt att varje försök att lägga en sådan "ideologisk grund" till grund för bygget av en bred opinion kommer att bli föga framgångsrikt. Ett framgångsrikt försvar måste istället bygga på en helt annan grund om den skall kunna mobilisera en bred opinion. Sannolikt bör det handla om en hård kritik av polisens agerande – utan att för den skull på något sätt urskuldra de autonoma – och krav på att allt rättsligt efterspel avskrivs eftersom polisledningens uppenbara inkompetens bär en stor del av skulden till vad som hände. Det senare är en för övrigt uppfattning som börjat höras från allt fler håll och därför uttrycker en växande opinion.

Antydningen om att krav på polisens avvärjning osv, är att likställa med att agera "rådgivare åt polisen" kan bara betraktas som ännu ett inslag av ultravänsterism. Det påminner osökt om världens äldsta arbetarsekt, Socialist Party of Great Britain, som en gång i sin ungdom beslöt att det var för "socialism and nothing but", men det har föga med trotskism att göra. Till och med AU tycks rygga inför huvudlösheten i resonemanget och motvilligt gå med på att "visst kan vi ställa enskilda krav...", men det är uppenbart att den "eftergiften" satt hårt inne.

Samma fyrkantiga ultravänsteristiska resonemang går igen när AU behandlar socialdemokratin och vänsterpartiet. Istället för att resa konkreta krav och basera dem på en argumentation avsedd att påverka vänsterpartiets och SAP:s anhängare (den överväldigande majoriteten av den klassmedvetna delen av arbetarklassen) är allt AU har att erbjuda några allmänna fraser – som knappast kommer att påverka en enda socialdemokrat eller vänsterpartist.

"En stor del av våldet och stenkastningen var absolut nödvändig för försvar mot polisens attacker. Arbetarmakt vill speciellt berömma de kamrater som utsatte sig själva för att försvara demonstrationer och protester med militanta metoder. I flera sammanhang var det stenkastning och annat bruk av våld som räddade demonstranter från att bli helt sönderslagna av polisen, kanske tom med livshotande skador som följd.

Skulden för skadegörelse av butiker måste helt läggas på polisen och imperialismen, och de bör betraktas som reaktion mot polisens brutala angrepp först av Hvitfeldtska gymnasiet och sedan på fredagsdemonstrationen som till en början var helt fredlig.

Arbetarmakt uppmanar hela vänstern att inte göra gemensam sak med polis och etablissemang att fördöma vita overallerna, AFA, de autonoma, det svarta blocket och andra som använt militanta metoder. Visst måste vi kunna kritisera varandra. Om vi inte gör det kommer det att försvåra för oss att lära oss från våra misstag. Arbetarmakt har också kritik, men vi för fram den utifrån en revolutionär synvinkel, om vad som är den bästa taktiken för att vinna över polisen, imperialismen och kapitalismen.

Vita overallerna i Göteborg var inriktade på att inte använda något offensivt våld. Den utrustningen som skulle användas – hjälmar, skydd av överkropp, ben och armar, gasmasker – hade endast syftet att stå emot polisens attacker. Vita overallerna dolde inte heller någonting, utan sade öppet vad de skulle göra. Vi vill samtidigt varna för att förvandla icke-våldslig civil olydnad till en fetisch. Den är en taktik som kan vara lämpliga i vissa konkreta lägen, men helt otillräcklig i andra.

På liknande sätt får vi inte heller förvandla våldet till en fetisch. Ibland är det nödvändigt, exempelvis i självförsvar. Ibland är fredliga metoder att föredra. Ibland behövs något mitemellan.

Arbetarmakt anser inte att trashing av butiker är en lämplig taktik i kampen, då dylikt är syftelöst och vänder opinionen till reaktionens fördel. Inte heller fyller den någon direkt defensiv funktion, utan riskerar dra bort uppmärksamheten från att försvara demonstrationerna. Detta åtminstone inte under nuvarande omständigheter.

Vi kritiserar också det svarta blocket, och vi tror att Göteborg har visat att de inte utgör ett levnadsdugligt revolutionärt projekt som kan vinna massförankring. Men vi skiljer mellan polisens våld, som ytterst syftar till att försvara kapitalismen och imperialismen, och demonstranternas våld, som oavsett dess former är en reaktion på det våld som klassamhället står för.

Det är mycket viktigt att vi försöker skapa massförankring för våra aktioner. Ytterst är kampen mot imperialism och kapitalism en fysisk kamp. En fredlig revolution är helt osannolik. Göteborg bekräftar detta i miniatyr-skala. Men vi får inte glömma den ideologiska klasskampen, att försöka vinna arbetarklassen på vår sida och involvera den i den anti-kapitalistiska kampen. Arbetarmakt menar att för att segra över imperialismen måste vi förena den anti-kapitalistiska rörelsen med arbetarrörelsen. Ett våld som fyller en bestämd funktion, exempelvis i självförsvar, har mycket större förutsättning att vinna en massopinion, dock måste vi försvara oss även om vi skulle vara totalt isolerade. Hade vi haft militanta protester med 10 000-tals i Göteborg, som var beredda till att använda självförsvar, hade arbetarrörelsens ledning mobiliserat för dessa, så hade inte polisens attacker kunnat genomföras på samma sätt.”

Kommentar:

Eftersom jag återkommer till frågan om användande av våld lite längre ner lämnar jag AU:s tvärsäkra utlåtande om att stenkastning och annat våld rädda demonstranter från att eventuellt riskera livshotande skador till längre ner. Istället vill jag fråga hur i jisse namn man kan vara så blåögd att man hävdar att ”skulden för skadegörelse av butiker måste helt läggas på polisen och imperialismen”? Var det inte de autonoma som stod för skadegörelsen? Och gjorde de det inte inte utifrån ett synsätt som hävdar att det var helt berättigat?

Den implicita logiken i påståendet är att även vi skulle ha agerat på ett snarlikt sätt i en snarlik situation – eftersom skadegörelsen skulle ha ägt rum oberoende av vilka åsikter man än tycks ha. Men varför gjorde vi inte det då? Varför följde vi inte med det svarta blocket nedåt Avenyn och slog in några rutor vi också?

Men eftersom AU några rader ner hävdar att vi inte anser ”att trashing av butiker” inte är ”en lämplig taktik i kampen, då dylikt är syftelöst och vänder opinionen till reaktionens fördel” är det uppenbart att även AU trots allt inser att det måste krävas mer än polisprovokationer för att sätta igång med att sätta eld på baja-major och slå in skyltfönster.

Men varför då vara så buskablyga? Varför inte klart och entydigt fördöma de autonomas (eller ”det svarta blocket” eller vad sjutton man nu vill kalla dem) härjningar(och naturligtvis placera en så naiv och ”väl villig” organisation som Ya Basta i en annan kategori av mer fredliga dåraktigheter)? Var är det skon klämmer? Inbillar sig verkligen AU att ett klart och entydigt avståndstagande skulle spela i händerna på borgarna? Själv är jag övertygad om att de flesta tänkande människor bara skulle konstatera att även Arbetarmakts (senkomna) fördömande klart visar att den marxistiska vänstern inte är samma idioter som de autonoma – och försvåra varje försök att bunta ihop oss till en enda grå massa av ”våldsverkare”. Det är det rakt motsatta, pubertetstrotsig ovilja att tala klarspråk som kommer att skada oss mer, eftersom slutsatsen bland tänkande arbetare bara kan bli ”att här har vi att göra med en organisation som antingen är korkad eller inte är vuxen situationens allvar”.)

På vilket sätt ett klart fördömande av de autonoma skulle försvåra ”för oss att lära av våra misstag” är helt obegripligt. De autonomas agerande är inget som AU och de flesta av oss andra mycket väl vet, inget ”misstag”, utan en uttryck för en bestämt synsätt – som de för övrigt inte gör någon hemlighet av.

Resten av resonemanget om våld som taktisk metod får mig bara att uppgivet tänka: ”Mina motståndare kan jag nog hantera, men gud hjälpe mig för mina meningsfränder”. Hur tror ni egentligen folk uppfattar svamlet om att ”trashing” inte är ”en lämplig taktik” ... ”åtminstone inte

under nuvarande omständigheter”! (Man blir bara matt när man läser det; i vilket läge är det berättigad taktik att slå in skyltfönstret på en mattaffär?) ”Göteborg bekräftar i ... miniatyrskala” att en ”fredlig revolution är osannolik”! (Herregud, man kan se hur folk förvånat spärrar upp ögonen: ”Åkte ni till Göteborg för att göra revolution?” Vem är detta tungomålstalande egentligen riktad till!? De redan invigda?).

”Arbetarmakt, svensk sektion av FRKI, deltog aktivt för de vita overallerna (innan polisen lyckades med att stoppa aktionen genom att beslagta det mesta av utrustningen på Hvitfeldtska gymnasiet), trots att vi har en hel del kritik mot deras ideologi och taktik. I Göteborg bedömde vi, pga läget inom vänstern i Sverige och styrkeförhållandena, som att de vita overallerna var den minst dåliga taktiken att tillämpa.

I Göteborg deltog förutom våra svenska kamrater också våra kamrater från Tyskland, Storbritannien och Tjeckien.

Vi är stolta över att många medlemmar och sympatisörer i FRKI, Arbetarmakt och Revolution stått i fronten och brukat militanta självförsvars-metoder, i kampen om Hvitfeldtska gymnasiet, i hjälpande av de inringade att fly undan polisens avspärningar, i att försvara demonstranter mot polishundar och batongslag, osv. Ett 20-tal av våra kamrater har blivit omhändertagna eller gripna, vissa flera gånger. Många av oss har blivit slagna med batonger och hundbitna. Det mesta av vårt politiska material beslagtogs på Hvitfeldtska gymnasiet, vilket försvårade vårt senare politiska ingripande.

På Hvitfeldtska gymnasiet hade vi flera kamrater instängda, som också deltog i det av vita overallerna ledda genombrytningsförsöket. I början intog vi positionen att icke-våldslig civil olydnad var den lämpligaste taktiken. Men detta blev överspelat pga polisens massiva upptrappning. Allt våld som senare användes i Hvitfeldtska var därför berättigat.

I samband med anti-Bush-demonstrationen, med 10 000 deltagare, på torsdag, samtidigt med omringningen av Hvitfeldtska gymnasiet, argumenterade Arbetarmakt mycket starkt för att demonstrationen direkt skulle gå till Hvitfeldtska gymnasiet. Demonstrationsledningen, vid tillfället dominerat av KPML(r), var dock helt emot detta, och menade att det skulle leda till mera kravaller, och att man visade solidaritet på plats. Tyvärr hade vi inte tillgång till vår megafon, som fanns Hvitfeldtska, men när vi fick låna en från IS (Internationella Socialister) och uppmanade demonstranterna att tåga mot Hvitfeldtska beslagtogs den av demonstrationsvakterna. Vi kontaktade Rättvisepartiet Socialisterna (RS), och föreslog att de skulle använda sina megafoner, och vi fick 2000-3000 att till slut tåga mot Hvitfeldtska. Där lyckades vi frita ett 30-tal personer, genom att blockera för polisen när dessa flydde över container-avspärningarna. Det blev mindre av kravaller och polisvåld just för att vi för så många. Hade vi varit fler, och hade anti-Bush-demonstrationen gått direkt till Hvitfeldtska hade vi kanske kunnat frita allihopa.

Det svarta blockets alltför tidigare utbrytning från anti-Bush-demonstranterna undergrävde möjligheten för att vinna en majoritet av demonstrationen för att tåga mot Hvitfeldtska gymnasiet. Detta av två anledningar, dels gick vi miste om några hundra personer som kunde ha agiterat på slutsamlingen för att fortsätta marschen, och dels skrämde autonomernas oorganiserade och oplanerade våld iväg deltagare från att delta i militant massaktionen. Det svarta blockets kravaller lyckades inte heller uppnå någonting konkret, till skillnad från den mera massiva militanta aktionen som senare genomfördes.

På samlingen på fredags-morgonen uppmanade vi alla att gå i en gemensam demonstration mot Mässhallen och polisstationen (det sistnämnda för att solidarisera sig med de arresterade), i syfte att uppnå maximal slagkraft. Detta skedde också, och alla blocken gick bakom Anti-kapitalist-marschen, som hade sökt demonstrationstillstånd, men fått avslag. RS, den ledande kraften inom Anti-kapitalist-marschen, var dock mot att försöka tränga sig igenom poliskedjan som stoppade demonstrationen, trots att denna till en början var så svag att en beslutsam genomträngning antagligen hade lyckats. RS bildade en extra kedja för att hindra de demonstranter som försökte tränga sig igenom. Varför då stå i fronten? Polisen attackerade demonstrationen utan att något våld innan hade använts från demonstranternas sida. Vi deltog aktivt i försvaret av demonstrationen, till skillnad från exempelvis RS som var bland dem som ropade ”icke-våld”. Men om polisen attackerar med hundar och batonger måste man försvara sig.

Det svarta blocket spelade till en början en positiv roll, genom att tillsammans med andra försvara demonstrationen. Den stenkastning som då förekom var direkt riktad mot polisens våld och därför berättigad. I ett senare skede när svarta blocket hade separerat från övriga demonstranterna övergick deras verksamhet till ofokuserad vandalism och utsiktslös strid med polisen, och motverkade sitt eget syfte. Vi deltog därför inte i detta.

Efter polisens attack på demonstrationen på fredag förmiddag återgrupperade sig några tusen demonstranter på en bro vid festivalområdet. Denna bro ockuperades som ett försvar mot ett planerat angrepp från polisen mot festivalen. Polisen vågade aldrig angripa ockupationen utan avblåste sin räd. Anledningen var att tusentals disciplinerade demonstranter signalerade sin beredskap att försvara det fria ordet utan att förfalla till skadegörelse och omotiverade angrepp på polisen. Aktionen förflöt helt fredligt. Enligt Arbetarmakt hade svarta blocket gjort mer nytta där än vad de faktiskt kom att göra.

Vi deltog inte på den stora demonstrationen på fredags-kvällen, då vi anser att dess krav på "Sverige ut ur EU" är nationalistiskt. Enligt vår mening bör revolutionärer inte ta ställning mellan svensk och europeisk imperialism.

Vi deltog däremot på Göteborgsaktionens demonstration på lördag förmiddag, som trots brister mer riktades mot EU:s politik snarare än för den svenska nationalstaten. I FRKI:s och Revolutions block deltog nästan 60 personer.

På World Revolutions offentliga möte efter demonstrationen, vilket handlade om polisvåldet, No-Sweat-kampanjen och kampen mot rasismen, deltog nästan 50 personer. På mötet berättade Edo om sin bror Mario som i försvar av sin familj dödat en nazist och därmed riskerar fängelse. Båda är slovakiska vänsteraktivister med romskt ursprung. Arbetarmakts syn är att Mario omedelbart måste frigges.

På lördagkvällen deltog vi på den spontana och fredliga demonstrationen riktad mot polisskjutningarna, vilken omringades av 500 poliser. När alla demonstranter satte sig ner och ropade icke-våld var våra 20-talet kamrater bland de få som stod upp, för att politiskt markera mot denna pacifistiska metod, som bara gör demonstranterna försvarslösa mot polisens attacker. Hälften av kamraterna omhändertogs.

Kommentar:

Fredagsdemonstrationen är något som AU egentligen borde prata tyst om. I grund och botten var den höjden av amatörmässighet – och ansvarslöshet.

Det var helt riktigt att försöka mobilisera till en bred protest mot polisens aktion mot Hvitfeldtska. Men misstag nummer 1 var att försöka inkludera det svarta blocket i det – eftersom det var som att be om bråk. Eller vilka garantier hade AU för att det svarta blocket skulle kunna agera på ett återhållsamt och disciplinerat sätt i ett laddat läge (och det i en situation när vi sedan länge tillbaka visste att de tänkte sig ut att härja på egen hand på fredagen)? Sanningen är: Inga alls! Man tänkte bara inte så långt. Faktum är att ingen av oss tänkte så långt, och det inkluderar givetvis även undertecknad. Det var oförlåtligt och bör inte skylas över. Misstag nummer 2 var att gå in på Berselii-gatan, dvs gatan mellan stadsbiblioteket och operahuset. I realiteten var demonstrationen praktiskt taget fångad i en råttfälla. Allt som behövts var att polisen skurit av oss i ryggen så hade vi varit fångade i en säck. (Jag minns det så väl eftersom det var så uppenbart där jag befann mig – på en mur där man kunde se hela demonstrationen – att jag tänkte försöka hitta de våra och varna för vilken farlig sits vi befann oss i. Men jag hann inte innan allt brakade loss.)

Att i detta läge ens överväga att försöka iscensätta ett genombrytningsförsök var dock inget misstag; det var ren och skär ultravänsteridioti. Och inte bara det! Det var så ansvarslöst så det är fullständigt häpnadsväckande. I synnerhet om man dessutom betänker att det i demonstrationen fanns åtskilliga deltagare som anslutit sig till den i tron att det skulle handla om en fredlig protest. Ingen påstod heller något annat när den presenterades i slutet av mötet på Götaplatsen – inte ens den av våra egna AU-ledamöter som presenterade initiativet via en megafon för deltagarna i mötet.

Nu kommer väl AU invända att de inte gjorde något konkret genombrytningsförsök, och det är möjligt, men vad skall man tro. Läs själva:

”RS, den ledande kraften inom Anti-kapitalist-marschen, var dock mot att försöka tränga sig igenom poliskedjan som stoppade demonstrationen, trots att denna till en början var så svag att en beslutsam genomträngning antagligen hade lyckats. RS bildade en extra kedja för att hindra de demonstranter som försökte tränga sig igenom. Varför då stå i fronten? Polisen attackerade demonstrationen utan att något våld innan hade använts från demonstranternas sida.” (AU:s uttalande)

”The planned blocks on friday morning could not be realised, instead we took an initiative for a common demonstration going behind the anti-capitalist march (led by CWI and IS). The 3000-strong march was stopped, and could have initially broken through the police lines. We were precisely behind the CWI and IS in the front and tried to push for breaking through the lines. Again the CWI was leading something more radical than themselves, and they formed chains stopping the demo behind to go on the police! If they don't want to be involve why lead an illegal demo, and why not leave the front... The CWI also claims they want to shut down the meetings of imperialism, but don't really understand what it implies in practice.” (Humble:s IEK-rapport)

(Bättre blir det av att AU lyckades servera ytterligare några versioner:

”Den 15 juni stoppade den svenska polisen marschen mot toppmötet efter några hundra meter. Fram till denna punkt hade inte ett enda slag utdelats eller en enda sten kastats mot polisen. Plötsligt angreps demonstrationen från sidorna av kravallpolis som använde hetsade hundar som bet och illa tilltygade dussintals demonstranter. ” (Nyhetsbrev 97)

”Faran av att låta staten sätta gränserna för vänsterns agerande visades om inte annat på morgonen den 15 juni. Polisen kunde inte ens acceptera en fredlig demonstration som marscherade i riktning mot toppmötet och gjorde halt vid avspärrningarna. Efter en relativt kort tid anföll de demonstrationen med hästar, hundar och batonger.” (Nyhetsbrev 98))

Egentligen spelar det mindre roll om man faktiskt gjorde eller bara tänkte sig ett genombrytningsförsök. Uppenbart är att man ville få till stånd ett sådant. Men vad i glödheta väntade man sig att polisen skulle göra vid ett genombrytningsförsök, om vi nu antar att ett sådant faktiskt inte ägde rum? Le glatt och släppa fram demonstrationen? Och det efter torsdagens händelser! Den skulle naturligtvis ha gjort det den gjorde. Slå tillbaka innan någon lyckades ta sig igenom avspärrningen.

(Jag är fortfarande lika urförbannad nu som när jag läste Humle:s rapport till IEK, där jag för första gången stötte på uppgiften om vårt försök att pressa fram ett genombrytningsförsök. I synnerhet som jag kom att tillbringa en bra bit av hemresan med att försöka trösta och lugna en av dem som helt oförberedd hamnade mitt uppe i sammanstötningen mellan polisen och de autonoma, och som fortfarande grät när hon berättade om händelserna. Men det förstås, hon var ju bara en småborgare fylld av pacifistiska illusioner, en vars demokratiska rätt att vara med och besluta om hon ville vara med om ett genombrytningsförsök, bara kan vara av helt underordnad betydelse för våra stora försvarare av den proletära demokratin. Eller hur var det nu de formulerade det i Arbetarmakt 78: ”Organiserade, välförsvarede och välplanerade demonstrationer kan vara framgångsrika och uppnå sina mål trots polisens försök att hindra oss. Men för att det skall kunna bli verklighet, behöver rörelsen demokratiskt organisera och besluta vad den vill göra.”)

Försöket att indela det svarta blockets agerande i en a) inledningsvis positiva roll och b) senare negativa insats är direkt löjeväckande i all sin schematism. Sanningen är ju den att det svarta blocket gav fullständigt fan i om de utövade a) eller b) – de såg äntligen sin chans att få drabba samman med polisen.

Istället för att djupsinnigt försöka utreda när a) tog det dialektiska språnget över i b) borde vi ha gjort gemensam sak med den av våra kamrater som försökte prata de autonoma till rätta och därmed tog initiativ till att försöka deeskalera konflikten – och som svar hotades med en skruvmejsel. Märkligt nog finns det inte ett ord i AU:s hela drapa om denna incident – som säger det mesta om de autonomas inställning. Men det är möjligt att a) en skruvmejsel inte utgör b) den negativa kvantitet som krävs för att AU skall anse det mödan värt att fördöma hotet om våld mot en av våra kamrater från de autonomas sida. Räcker det med två skruvmejslar?

Den sista passusen, den om händelserna på Järntorget på lördagen är så pinsam i sin ultravänsterism att man har svårt att tro att det är sant. När en majoritet av demonstranter klokt nog väljer att agera på ett sådant sätt i en mycket explosiv situation att det är uppenbart att ansvaret för allt våld helt och hållet kommer att ligga på polisens axlar, vad gör då våra taktiska

genier!? De föredrar att stå upp(!) ”för att politiskt markera mot denna pacifistiska metod”(!) Och vi som trodde att marxister aldrig på förhand dömer ut någon taktisk metod, vare sig defensiv eller offensiv, utan alltid försöker välja en taktik som svarar mot vad som är meningsfullt och möjligt i en given situation. Betecknande nog glömmes dessa mästartaktiker inte bara att de själva kunde överväga att använda ”icke-våldsliga” metoder på Hvitfeldtska, de glömmes dessutom att nämna att sittdemonstrationen på Järntorget slutade med att polisen drogs tillbaka, dvs som taktik sett var den en framgång.

I sammanhanget kan man bara vara tacksam för att de inte försökte sig på att demonstrera ”militanta försvarsmetoder”. Vilket innebär – hädiska tanke – att våra ståndaktiga tennsoldater faktiskt gjorde vissa ”eftergifter” gentemot utövarna av ”pacifistiska metoder” trots sin ”politiska markering”. Eller var det kanske så att en smula realism sipprade in i deras hjärnor.

(En undran i förbifarten bara, varifrån kommer uppgiften att det var 500 poliser som omringade 800 demonstranter på Järntorget. Den bild som publicerades i DN visar ungefär några hundra demonstranter omgivna av något hundratal poliser. Var kommer egentligen siffrorna ifrån?)

Man kan faktiskt gå vidare och ställa frågan: Vad hade hänt om majoriteten valt att bara sätta sig ner på Hvitfeldtska på torsdagen istället för att försöka genomföra några utbrytningsförsök? Hur hade polisen agerat? Är det verkligen någon som på fullt allvar tror att den i ett sådant läge stormat in med batongerna i högsta hugg mitt framför massmedias kameror? Sannolikt hade den tämligen handfallet blivit tvungen att bära ut demonstranterna, om den inte hittat någon ansiktsräddande formel för att slå till reträtt. Visst hade poliser utdelat ett antal omilda tjuvnyp och lika troligt är att ett antal demonstranter fått gästa polishusets celler, men operationen hade med största sannolikhet blivit ett rejält opinionsmässigt bakslag för polisen – och försatt den på defensiven under resten av veckan. Åtminstone fram till dess de autonoma bestämde sig för att spela ut sin joker: gatstenen och militanta aktioner mot mattaffärer och andra politiskt viktiga mål.

Våra taktiska genier påminner mindre om marxistiska taktiker än om de franska generalerna under det första världskriget för vilka det bara fanns en taktik, eller strategi om man så vill: Offensiv, offensiv och åter offensiv. Man får intrycket att vår egen lilla generalstab är så fascinerad av ”militanta försvarsmetoder” att de varje pris vill använda dem, oavsett om det verkligen är motiverat (och möjligt att förklara på ett trovärdigt sätt inför arbetarklassen) eller inte. Vi får hoppas att våra egna generaler tar sitt förnuft tillfång innan det går för dem som det gick för general Nivelle: När han väl fick iscensätta sin kapphäst i stor skala fick den ett så katastrofalt resultat att den franska armén gjorde myteri i stor skala.

”Borgarklassen och polisen har tillfälligt lyckats använda den initiala chocken för att piska upp en massiv reaktionär opinion. Men den kommer förhoppningsvis att blåsa bort ju mer det avslöjas om polisens beteende, och ju mer borgarklassen visar sitt rätta ansikte och vilka intressen den försvarar. Åtminstone måste vi se till att detta sker. Vi kan vända opinionen, eller åtminstone en stor del av den, till vår sida, om vi kämpar hårt.

Detta är historiskt sett inte något nytt, och har gång på gång upprepats i både stora och små sammanhang. När exempelvis första världskriget bröt ut var opinionen massivt på nationalismens sida, men vände ju längre kriget gick. När Thatcher satte hårt mot hårt i början av 80-talet lyckades hon däremot med sin strategi att över en lång tidsperiod vinna opinionen, och samtidigt demoralisera och pressa tillbaka arbetarrörelsen.

Vi får inte lamslås av att reaktionen har visat fram fötterna. Det är precis just nu, då det är som svårast, som vi inte får vika oss, utan tvärtom gå på ideologisk offensiv, och avslöja det borgerliga samhällets hyckleri.

Arbetarmakt uppmanar hela vänstern och arbetarrörelsen att massivt agera mot polisvåldet. Vi måste anordna demonstrationer och protester på så många orter som möjligt! Vi måste kräva att alla arresterade omedelbart frigges utan några rättsliga påföljder! Bombardera media med insändare för att avslöja reaktionens argument! Anordna presskonferenser! Producera flygblad och affischer och sprid dem massivt! Inte minst måste vi försöka vinna fackföreningar och delar av arbetarrörelsen på vår sida. Skriv

uttalanden mot polisvåldet och försök få undertecknare för dessa!”

Kommentar:

Föga förvånande är AU likt alla ultravänsterister förtjusta i att inflatera valören på det svenska språket. Var finns den ”massiva reaktionära opinion” ni pratar om? Hur ser den ut? Allt som hittills kommit ut av Göteborgshändelserna är moderaternas ogenerade men hittills föga framgångsrika försök att plocka politiska poäng på vänsterpartiets och regeringens bekostnad, en utredning under ordförandeskap av Ingvar Carlsson som eventuellt kommer att föreslå förbud mot maskering och ökade befogenheter för polisen, rättegångar – och antagligen krav på hårda domar – mot ett antal gripna aktivister, och ett, inom större delen av vänstern, avvisande av de autonomas metoder. För att vara en massiv reaktionär opinion ter den sig tämligen tam.

AU verkar dessutom inte fatta att de autonomas agerande – som bara skall ”kritiseras” inte tydligt fördömas – försvårar bygget av en massiv opinion mot polisvåldet. I motsats till skotten i Ådalen 31 som utlöste en spontan och massiv klassreaktion har de autonomas huvudlösa agerande tvärtom bidragit till att försvaga opinionen mot polisvåldet. Att i det läget gå ut i en kampanj som verkar frivärva de autonoma från allt ansvar är höjden av idioti. Det kommer bara att spela polisen i händerna genom att skapa intryck av att vi är lika idiotiska och ansvarslösa som de autonoma.

Det innebär inte att vi skall tuga, tvärtom. Det innebär däremot att vi måste formulera vår argumentation på ett sådant sätt att vi har en rimlig chans att vinna brett stöd och lägga fram krav och förslag som det går att mobilisera brett stöd kring – och som inte verkar som

Vad göra?

Utifrån ovanstående kritik föreslår jag att Arbetarmakt lägger följande linje till grund för sin argumentation – en argumentation som är betydligt mer konkret och mindre maximalistisk än AU:s eftersom det i varje givet ögonblick faktiskt handlar om att lägga fram förslag och krav som kan samla brett stöd, även om vi själva skulle vilja gå betydligt längre.

”Det är oerhört viktigt att så snabbt som möjligt få igång en bred och samlad mobilisering för att slå tillbaka alla försök att utnyttja händelserna i Göteborg till att motivera inskränkningar av de demokratiska rättigheterna. I detta syfte lägger Arbetarmakt fram följande krav och förslag som vi tror kan vinna brett stöd inom såväl vänstern som stora delar av arbetarrörelsen.

-Kräv polischefen i Göteborg Håkan Jaldungs avgång. Han var ytterst ansvarig för det provokativa polisinsatsen mot Hvidtfeldska och för en rad andra provokativa aktioner från polisens sida. Genom sin hårda linje saboterade Jaldung inte bara försöken att organisera fredliga manifestationer mot EU-toppmötet, utan han förstörde också förutsättningarna för Göran Perssons utlovade ”dialog”. Dvs polisbyråkraten Jaldung spottade hela arbetar- och folkrörelse-Sverige rätt i ansiktet. En sådan utmaning får inte lämnas obesvarad av vare sig vänstern, arbetarrörelsen i sin helhet eller den ”röd-gröna” regeringskoalitionen.

-Kräv att polisen avväpnas. Det finns inga som helst skäl varför polisen skall bära skarpladdade vapen annat än i ytterst speciella situationer när uppenbar livsfara föreligger. På mindre än några månader har polismän i uppjagade situationer dödsskjutit en flykting och skadat tre demonstranter, varav en allvarligt. Utan skarpladdade vapen hade polisen tvingats att tänka efter före, vilket antagligen inneburit att Idris Demir levt idag och att inga demonstranter skadskjutits.

-Nej till ökade befogenheter åt polisen. Förslaget om förbud mot maskering är en inskränkning av de demokratiska rättigheterna. Om det genomdrevs skulle det bli svårare att protestera mot oföretter i en situation där de som deltar i protesten riskerar repressalier av arbetsgivaren.

-Frige de fängslade och avskriv alla rättsliga åtgärder. Mängder av människor greps på godtyckliga grunder och utsattes för brutal behandling av polisen vars agerande bär en stor del av skulden för vad som hände. Eftersom det är ett välbekant faktum att det är ytterst svårt att få rätt mot polisen, oavsett hur provokativt och godtyckligt man än behandlats, är det fullständigt rimligt att kräva att

alla fängslade omedelbart friges och att allt rättsligt efterspel avskrivs.

-Fördöm de autonomas sabotage. Det finns inga ursäkter för de autonomas agerande. Ingen arbetande människa med förnuftet i behåll kan förstå på vilket sätt en extrem minoritets tillgripande av gatstenar och andra tillhyggen, eller hur sönderslagna skyltfönster och busskurer, kan främja arbetarklassens intressen. Tvärtom. Genom sin vettlösa inriktning på att utlösa – och trappa upp alla – konflikter, försatte de inte bara mängder av människor i livsfarliga situationer. Som så många gånger tidigare i historien spelade våldsmetoderna rätt i händerna på borgarna – som naturligtvis inte tvekat att demagogiskt försöka bunta ihop hela vänstern med de autonoma.

-Tillsätt en oberoende undersökning för att klargöra vad som verkligen hände. Det ligger i hela arbetarrörelsens och i synnerhet vänsterns intresse att ordentligt klarlägga vad som egentligen hände i Göteborg – inte minst för att kunna peka ut de skyldiga och utkräva ansvar. Vi uppmanar arrangörerna av Göteborgsaktionen och Göteborg 2001 att ta initiativ till en oberoende undersökningskommission med uppgift att sammanställa en ordentlig undersökning av händelserna i Göteborg. Om det vore något med den ”röd-gröna” regeringskoalitionen borde den utfästa sig att ställa alla nödvändiga resurser till en sådan undersökningskommissions förfogande.”

Utöver detta förslag till ”linje” föreslår jag även att

- Arbetarmakt omedelbart avvisar alla ”stoppa mötet”-initiativ i förhållande till Genua och andra toppmöten, och förklarar att erfarenheterna från Nice och Göteborg klart och otvetydigt visar att det inte finns något som helst masstöd för en sådan inriktning inom arbetarklassen och att parollen därför omedelbart bör dumpas. Istället bör inriktningen vara att tålmodigt börja argumentera för skapandet av en proletär enhetsfront, som, baserad på arbetarnas egna organisationer, reser en rad konkreta klasskrav i förhållande till toppmötet i Genua och andra liknande toppmöten.

Komplettering av ovanstående

[Efter ovanstående var färdigskrivet meddelade AU att den kritiserade texten inte var slutgiltig. Följande tillägg skrevs för att komplettera resonemangen utifrån den nya, ändrade versionen]

Till Arbetarmakts medlemmar

Jag bjuder gärna på att jag använde ”fel” version, dvs den första versionen av AU-uttalandet. Eftersom den skickades ut till medlemmarna som just AU:s uttalande såg jag inget annat skäl än att utgå ifrån det när jag började skriva. I synnerhet som jag den 19 juni fick ett mail från RE innehållande texten och i vilket han förklarade ”Här är ett uttalande som har antagits av AU:t som måste skickas ut så fort som möjligt som nyhetsbrev. Eftersom det är så långt, och även har bakat in en del vad Anders skrivit, föreslår jag att det ersätter detta helt. mvh humle.”

Så om jag gjort som AU ville istället för att föreslå att vänta med att ge ut nyhetsbrevet till vi fått en chans att diskutera saken, hade det varit den version som gått ut till nyhetsbrevets prenumeranter.

Men förändrar AU:s ändringar något i sak? Den enda större förändringar av vad man skulle kunna kalla substantiell karaktär som jag kan se, är att uttalandet inte längre hävdar att den 60-70 år långa svenska klassfreden är bruten och vänstern och arbetarrörelsen måste ”lära sig att segla på de stora stormande globala oceanerna”, samt att ”skadegörelsen av butiker hade provocerats fram av polisen” istället för att skulden ”helt måste läggas” på ”polisen och imperialismen”.

Så visst fokuserar jag på AU:s ståndpunkter, och jag hoppas att AU kommer att fokusera på min kritik istället för formalia. I sammanhanget vill jag dock få klarhet i en sak: Står Humle fortfarande för sina formuleringar i sin rapport till IEK (som uppenbarligen utgör ursprunget till uttalandets ursprungliga formuleringar)?:

The 60-70 year long Swedish social peace is now broken. An important bastion of social peace ("The Swedish model", "The third way") has now fallen, though the Swedish capital has tried to erode it since the 70s. The event of Gothenburg is a turning point in Swedish history. The last time demonstrators were shot in Sweden was the famous evens of Ådalen 1931 during the Great Depression, when it actually was

the military and not the police that shot 5 demonstrators dead, events that led Social Democracy into power (1932) until now, with some shorter periods of bourgeois party rule, and the social peace agreement between labour and capital.”

Eftersom jag vill diskutera substans och inte former tar jag chansen att göra några tillägg och förtydliganden i min text.

1. Eftersom det är ett gammalt retoriskt grepp att hävda att kritik av en specifik linje är en kritik av alla uppoffrande medlemmar som fått betala dyrt för sina åsikter (den som någon gång debatterat stalinism med vänsterpartister känner igen detta argument) vill jag understryka att min kritik riktar sig primärt mot AU, och inte mot alla medlemmar som på ett eller annat sätt var inblandade i händelserna i Göteborg.

Jag är fullt medveten om våra medlemmars insatser och anser att de agerade berömvärt i många besvärliga situationer. Men jag tror exempelvis inte att det var Arbetarmakts ”fotfolk” som pressade AU att överväga ett genombrytningsförsök på fredag; det var snarare uttryck för AU:s egna ambitioner – som i sin tur bottnar i ett bestämt politisk hållning eller synsätt.

Eftersom jag själv som tonåring i början av 70-talet hamnade mitt uppe i en frän fraktionsstrid när jag anslöt mig till Förenade sekretariatets svenska sektion, är jag också väl medveten om hur svårt det kan vara för en ny eller oerfaren medlem att orientera sig i och ta ställning i debatter som berör en rad komplexa frågor. Bland det första jag råkade ut för var att jag fick en jättebunt av tättryckta internationella diskussionsbulletiner innehållande flera hundra sidor inlägg med förväntan om att jag snabbt skulle ta ställning. Föga förvånande anslöt jag mig till majoriteten, i synnerhet som den lät förnuftig och det var dess anhängare som spelat en avgörande insats för min rekrytering. Det tog mig flera år att inse hur fel de hade. (Den erfarenheten vaccinerade mig också gentemot den ultravänsterism jag känner igen hos AU. I synnerhet som jag också kom att inse att den kostade i människoliv och ofta irreparabelt trasiga själar. Små styrkor kastade sig in i på förhand dömda konfrontationer med en övermäktig motståndare utifrån ofta fullständigt oralistiska perspektiv.)

Så mitt råd till nya medlemmar är väldigt enkelt: Om du inte kan ta ställning i den här debatten eller känner dig osäker, ta inte ställning – och låt dig inte pressas att ta ställning. Acceptera inga moraliserande argument som går ut på att du är feg som inte tar ställning. Politik har en obönhörlig logik; vägen till helvetet är kantsatt med ogenomtänkta ståndpunkter och beslut som drivits igenom av hetsporrar som haft bråttom att bryta nacken av sig.

2. Abrahamsson sätter fingret på det dilemma som AU försatt dem av oss som är mot AU:s ultravänsteristiska linje i. Precis som Abrahamsson ställdes vi inför detta dilemma när vi omedelbart efter hemkomsten organiserade ett offentligt möte tillsammans med vänsterpartiet och ung vänster i Sandviken om Göteborg. Skulle vi argumentera utifrån AU:s ståndpunkter, som formellt betraktat är Arbetarmakts officiella ståndpunkter (utan någon som helst föregående diskussion i gruppen), eller utifrån vår egen uppfattning? I valet och kvalet mellan att framstå med Johns träffande formulering som om vi vore ute och snurrade i världsrymden eller som sansade trotskister, valde vi givetvis det senare.

Vi kommer att ställas inför detta dilemma varenda gång vi tar initiativ till eller deltar i en aktion som är relaterad till händelserna i Göteborg. I realiteten har AU ställt oss inför valet att ignorera allt vad demokratisk centralism heter för att kunna agera på som vi själv upplever som meningsfullt och klokt sätt, eller helt enkelt låta bli att agera. Gör vi något riskerar vi anklagelser för att bryta med Arbetarmakts officiella linje, gör vi inget riskerar vi bli anklagade för passivitet.

3. Det är sannolikt att AU kommer att göra stor affär av att jag tar så synbart lätt på den ”massiva reaktionära opinion” de målar upp, men observera att jag uteslutande talar om vilka konsekvenser Göteborgshändelserna fått på den inhemska scenen, eftersom det är just den AU berör i det sammanhang jag kommenterar. Jag är fullt medveten om att Göteborgshändelserna används av ex.vis Berlusconi för att förvandla Genua till en befäst bunker och för att slå mot vänstern. (Något som hade blivit svårare om de autonoma inte spelat i händerna på borgarna.)

I sammanhanget är det för övrigt värt notera att AU antingen inte vet hur de skall hantera sin tes om om att borgarna ”börjat sätta hårt mot hårt” för att ”krossa” antiglobaliseringsrörelsen, eller också backat ifrån den. I nyhetsbrev 98 hävdas nämligen:

”Staten och kapitalet har redan utvecklat en taktik för att handskas med protesterna som är gemensam åtminstone för de imperialistiska länderna. Målsättningen är tydlig: det gäller att skilja agnarna från vetet. Aktivisterna ska isoleras från de bredare folklagren. De styrande vill till varje pris förhindra att radikalerna och arbetarklassen blir ett med varandra. Tillvägagångssättet är i nuläget tudelat: kombinera ”öppenhet” och ”dialog” med våld och repression. De båda respektive tillvägagångssätten är givetvis anpassade för olika kategorier av aktivister. Med hjälp av den öppna handens taktik hoppas bossar och politiker kunna knyta upp och neutralisera de mer moderata krafterna som till exempel Attac. De revolutionära och kämpande delarna ska krossas eller stigmatiseras genom våld och lögnaktigt förtal. Denna taktik är inte på något sätt svensk eller ens europeisk, det är en global kapitalist- och polistaktik mot antiglobaliseringsrörelsen. Händelserna i Göteborg måste förstås i det perspektivet. Den svenska polisen verkställde bara en linje som har utarbetats på annat håll.”

Bortsett ifrån den konspirationsmässiga garneringen så är detta en mera sansad bedömning än den som kom till uttryck i AU-uttalandet (det är kanske bäst att jag tillägger att det gäller båda versioner, så Humle slipper leta i papperen). Härska och söndra, är för övrigt ingen ny taktik. Det är knappast någon tillfällighet att uttrycket kommer från det gamla Rom.

4. Jag tänker inte slåss om uttrycket ”autonoma” är det rätta eller inte. Kanske det bör vara ”det svarta blocket” eller kanske något annat. Huvudsaken är att vi är överens om vilka vi pratar om: de svarthuvade som svarade för vandaliseringen på Avenyn.

Anders Hagström

Appendix: Två bilagor

Följande två bilagor har ingen annan funktion än att ge ett märgfullt smakprov på hur krisen i Arbetarmakt kom att upplevas av såväl dem som slöt upp bakom Arbetarmakts arbetsutskott som en av dem som lämnade organisationen.

Bilaga 1: Arbetarmakts grundande

publicerat på Trotskij.se

Ett inlägg i en debatt på SP Strängnäs hemsida av John Andersson. Hämtat från Unsgocialisternas debattsida där Anders Svensson postat det den 31 januari 2003. Inlägget har också diskuterats på Socialistisk Historiedebatt. Handlar dels om Arbetarmakts bildande, dvs när ”Mot Strömmen”-tendensen lämnar SP år 1994, dels om uteslutning ur AM av de två personer som sen bildar Socialistiskt Alternativ.

Nej, särskilt internt är det trots allt inte, eftersom det tar upp en rad viktiga principiella frågor, vilket inte minst det fullständigt paranoida, lögnaktiga och sinnessvaga uteslutningsdokumentet som det nuvarande degenererade Arbetarmakt antog visar på. Anders Hagström och jag brukar skämtsamt säga, att Arbetarmakt var ett resultat av våra synder – och vilka synder det måste ha varit....

Problemen uppstod redan när vi bildade ”klassiska” Arbetarmakt, som härstammade ifrån en tidigare fraktion i SP, kallad Mot strömmen och som i mitt fall gick tillbaka till 1990 års partikongress och min häftiga reaktion gentemot den undergångsstämning, som präglade SP efter Järnridåns fall. Eftersom vi inte var dummare än att vi förstod att vi inte kunde hålla på och slåss emot väderkvarnarna hur länge som helst, så började vi snart inom Mot strömmen att diskutera vårt framtida agerande. En medlem, P-O Mattsson, visade sig sedan tidigare ha haft kontakt med någonting som kallades Workers Power och FRKI och han föreslog, att vi skulle träffa dem kring förslagsvis ett möte om trotskismens och Fjärde internationalens historia.

Ett fraktionsmöte inkallades mycket riktigt också våren 1994. Dock drabbades vi där av en veritabel kalldusch. Mötet behandlade nämligen inte bara historia, utan den ifrån England ditreste representanten förklarade helt sonika också, att vår fraktion skulle bli den svenska sektionen av FRKI – någonting som vi aldrig någonsin hade diskuterat internt tidigare, än mindre begärt att få bli det själva!

Jag blev naturligtvis lång i nyllet som en gammal åkarkamp över det här ”glädjande” beskedet, eftersom vi internt inom Mot strömmen istället hade förberett oss på en mycket långvarig fraktionsstrid inom SP. De materiella förutsättningarna för en brytning var dessutom de sämsta tänkbara. Vi var bara fem stycken, dessutom geografiskt utspridda, vi hade inte en krona i kassakistan och den ende av oss som hade träffat någon personligen ifrån FRKI tidigare var Per-Olof, som bevistade deras IEK-möten (någonting som jag dock fick reda på först långt senare). Vid själva åsynen av sådana enormt enkla hästskojarbaser borde åtminstone jag ha lämnat mötet omgående, men jag var så trött på SP, att jag lät mig passivt dras med. Dessutom ville jag naturligtvis behålla kontakten med de andra i fraktionen, som jag ansåg vara den enda politiska ljusglimten i Sverige.

Omgående kom det instruktioner ifrån IS (internationella sekretariatet) om hur den nya svenska sektionen skulle agera och det gav mig om möjligt ännu större betänkligheter. Det förklarades, att vi skulle bryta omedelbart och i valet samma höst uppmana folk till att rösta på SAP. Strax därpå höll FRKI sin världskongress, där jag var delegat och den som fick besvara alla frågor rörande Arbetarmakts inträdesansökan. Fast nu var det dags för alla andra att bli långa i ansiktet.....

Istället ett långt tal fullt av bombasmer, floskler och högtravande svammel om att bildandet av den svenska sektionen av FRKI var den viktigaste händelsen i den svenska arbetarrörelsens historia, valde jag istället att agera ”djävulens advokat” och att framhålla alla de problem och besvärligheter vi stod inför. På SP:s kongress i början av 1994 hade Mot strömmens förslag till handlingsprogram fått 35% av rösterna och det slog man upp stort på FRKI-kongressen och sedan även i pressen. Jag framhöll istället, att omröstningar inom SP snarare fungerade som opinionsundersökningar än deklARATIONER om anslutning till en viss plattform.

Vi hade förvisso gott om kontakter, såväl inom SP som utanför, men det var inte det samma som att de var potentiella medlemmar av Arbetarmakt. Vi var fem stycken och jag räknade inte med att vi skulle kunna rekrytera ens enstaka medlemmar på kort sikt ifrån SP. Vi fick helt enkelt räkna med, att Arbetarmakt förblev en smågrupp ute i den politiska periferin under avsevärd tid, utan tillstymmelse till inflytande på det politiska skeendet. Denna ”pessimistiska” utläggning var definitivt inte det som man hade önskat höra på kongressen och FRKI-ledningen såg mest ut som en samling 5-åringar, som fått underkläder i julklapp!

Jag förklarade vidare att vi skulle bli utskrattade, om vi gick ut offentligt och påstod, att vi skulle få med 35% av SP:s medlemmar – alltså cirka 100, samtidigt som hela FRKI hade cirka 250 medlemmar – vid brytningen. Minst av allt räknade jag med anslutning ifrån de fackliga strömningarna inom SP, som fackklubben på Volvo, som vi hade haft påtagliga problem att kunna kommunicera med.

Ännu allvarligare var det dock om vi bröt och uppmanade till en röst på SAP strax innan valet. På SP-kongressen i början av 1994 hade vi i Mot strömmen tidigare samfällt agerat för att SP skulle ställa upp självständigt och tvärtom helt gått emot förslaget om att rösta på socialdemokraterna. Vi skulle aldrig kunna försvara en sådan logisk kullerbytta, eftersom jag inte begrep den själv. Inom SP skulle vi bara bli beskyllda för att vara sabotörer, en samling dåliga förlorare som bara var ute efter att kvadda deras valrörelse.

Vi i Mot strömmen gick med på en brytning med SP, men då en som var snygg och kamratlig, förklarade jag, och det kunde bara ske efter det att valet var över. Det sensationella inträffade dock att jag fick med mig världskongressen i mitt resonemang och brytning med SP skedde formellt först den 1 oktober 1994. Detta nederlag har IS uppenbarligen aldrig förlåtit mig.

På FRKI-kongressen 1994 beslöts det dock att Arbetarmakt skulle ha två avdelningar: en Stockholm (där endast P-O bodde) och en i Malmö (där ingen av oss bodde). Ingen av ”avdelningarna” höll dock någonsin de påbjudna veckovisa medlemsmötena, utan vi arbetade på ett mera praktiskt sätt, vilket gjorde att vi ständigt fick kritik för ”passivitet”.

Trots att endast en av Arbetarmakts medlemmar hade arbete och vi andra hade påtagligt svåra personliga ekonomiska besvär, samt att Arbetarmakt snabbt drabbades av utgifter som för en så oerhört liten organisation var kopiösa, fastställde FRKI en sektionsavgift för oss, som låg på 800% av den budget som jag upprättat. Jag försökte utan framgång förklara för IS att läget var hopplöst för oss och att vi aldrig skulle kunna bedriva någon form av verksamhet i Sverige med en sådan avgiftsnivå. Men eftersom de aldrig lyssnade försökte jag till slut aldrig ens att betala sektionsavgiften. Min ”nationalistiska” grundsyn på ekonomiarbetet har ju efteråt kritiserats häftigt vid utslutningen, men orsaken till det var alltså ganska enkelt: medlemmarna hade inga pengar och definitivt inga sådana Percy Barneviklöner, som FRKI trodde att vi hade!

Att tillhöra en relativt litet språk som svenska visade sig ha den fördelen, att FRKI-ledningen inte begrep vad som stod i de dokument som ”klassiska” Arbetarmakt antog. Politiskt ska vi nog vara mycket tacksamma för detta, eftersom det säkerligen innebar att massor av dumheter aldrig kom med i våra program. Efter utslutningen av mig fick Anders Hagström för säkerhet även han en skopa ovetta ifrån de ofelbara påvarna i London, för hans påstådda ”ovilja att klargöra de politiska skillnaderna inom ledarskapet och sektionen i det förgångna” – detta trots att Anders hade varit huvudförfattare till samtliga linjedokument som Arbetarmakt dittills antagit, samt att de antagits enhälligt!

Konflikten fanns inbyggd i Arbetarmakt redan genom de missbildningar som uppstod vid födseln och som FRKI-ledningen var skuld till. Det var av den anledningen som jag aldrig brydde mig om att överklaga utslutningen till de internationella organen. I degenererade Arbetarmakt har man istället hittat folk som definitivt bättre passar in i deras modell än vad jag, Anders och de andra i nuvarande Socialistiskt Alternativ gjorde, så det fanns ingen anledning att tjafsa mer.

Själva utslutningsdokumentet som Joel plockats fram ur historiens skräckkabinett är ett sammelsurium av halvsanningar och förvrängningar. Den utlösande konflikten uppstod pga att vi hade vitt skilda åsikter om hur vi borde agera i Göteborg, där vi i det blivande Socialistiskt Alternativ kritiserade Arbetarmakts deltagande i Vita överallernas planerade ”genomträngningsförsök” vid Svenska mässan, för att där störa EU-toppmötet. Vita överallerna utgick ifrån en helt osund uppfattning om sig själva som en elit, som hade en självutnämnd moralisk rätt agera i de ”maktlösas” namn.

”Aktionen har inte orienteringen till att samla arbetarklassen” hette det i den officiella deklARATIONEN ifrån Arbetarmakt. De vita överallernas aktion stod i direkt motsats till ”traditionella och rituellt pacifistiska demonstrationståg”, alltså som de tre stora demonstrationstågen i Göteborg var upplagda och som vi i det blivande Socialistiskt alternativ istället ville inrikta vår aktivitet på. Denna massinriktning ledde i sin tur till att vi senare fördömdes som ”passiva propagandister” och ”opportunisterna”.

Leken med den elitära ”direkta aktionen” och vänsterismen slutade som bekant i rent fiasko i Göteborg. Det enda som den resulterade i var, att polisen använde Vita överallernas tillverkning och förvaring av skyddsutrustning ute på Hvitfeldska som ett fikonlöv för att försvara stormningen av skolan. Ändå ska folk vara glada över att den ”ickevåldsamma konfrontationen” stannade vid detta. För om Arbetarmakts AU väl hamnat inför domstol för anstiftan och anförande av våldsamt upplopp hade de förmodligen försvarat sig så pass väl, att samtliga i Vita överallerna fått livstids fängelse.....

Det påståendet i utslutningsdokumentet som mest får folk att hoppa till är väl det om att jag agerat ”rådgivare” åt polisen. Självklart är påståendet enbart baserat på en massa sinnesförvirrat och paranoiskt svammel. Den förvrängda tolkningen härrör ifrån en insändare som jag skrev – och sedan rapporterade till medlemmarna om i sedvanlig ordning, annars hade AU aldrig fått reda på det hela!

– där jag i ironiska och sarkastiska ordalag dels angrep medias ensidiga bevakning av upploppen, dels polisens övergrepp på demonstranter på t.ex. Järntorget och Schillerska gymnasiet. Men eftersom Arbetarmakts generalsekreterare just då befann sig i ett totalt paranoit tillstånd, där man trodde att Europa stod inför en massiv, EU-styrd, polisiär upprustning och repression, så behövdes det inte mycket för att jag skulle fördömas som såväl angivare som opportunist.

”Generalsekreterarna” gör en stor affär av rätten till självförsvar och behovet av att försvara alla som utsätts för politisk förföljelse, inklusive då anarkister och autonoma. Tro det eller ej, men jag har ingen avvikande mening på den punkten. Däremot vägrar jag att innefatta i termen ”självförsvar” Svarta blockets MEDVETNA och VÄLPLANERADE aktioner främst då på Avenyn, en direkt kopia av upploppen i Seattle 1999. För är det någon som inbillar sig kanske, att de kom dit med grova arbetshandskar, skruvmejslar och andra brottverktyg, etc. för att jobba på byggen under tiden som de var i Göteborg?

Den ”symboliska” – degenererade Arbetarmakts term – aktion som Svarta blocket utförde i Göteborg ska enbart fördömas som en kupp, där man medvetet gick bakom ryggen på Göteborgs-aktionen för att kunna upprepa mönstret av ”Stoppa toppmötet”-bravader som varit kännetecknade för Blocket allt sedan Seattle. Man offrade gladeligen framgångarna för de stora demonstrationerna, bara för att kunna uppnå sina egna sekteristiska mål.

Man angrep massor av butiker och restauranger, där personalen tillhör låglöneförbund som Handels- och Hotell- & Restaurang: Vilka möjligheter har de att kunna bedriva sina fackliga krav, när deras arbetsplats är i ruiner? Vill ni krossa MacDonalđs – organisera då deras personal istället! Och förresten: försvara alla som ”kämpar mot kapitalism och imperialism”?! – är det någon ”trotskist” som skulle tveka att ställa Stalin inför rätta, bara därför att han onekligen bekämpade imperialismen på ett framgångsrikt sätt.....?

Självklart måste vi protestera emot den politisering som skett av domstolsväsendet och som lett till att domarna för våldsamt upplopp tiodubblats, tydliga markeringar gentemot alla radikaler, lika väl som vi måste protestera emot åklagarmyndighetens friande av polisen för deras agerande i Malmö och Göteborg. Men detta måste ske utifrån ett perspektiv av att man försvarar rättssäkerheten och de demokratiska fri- och rättigheterna, inte att man ger Svarta blocket någon som helst politiskt legitimitet och i synnerhet då inte deras upplopp.

Det löjligaste med själva uteslutningen av mig ur Arbetarmakt var, att den skedde på rent tekniska grunder och inte politiska. Tre krav ställdes nämligen upp för att jag inte skulle bli utesluten och de var så löjliga och förolämpande, att endast Arbetarmakts tre generalsekreterare kunde anse dem för att vara seriösa:

- Att han drar tillbaka sin debattartikel i Skånska Dagbladet. Det innebär att han måste skriva en ny insändare med AM:s linje där han erkänner att han ändrat sina felaktigheter i det förra inlägget.
- Att han skriftligen deklarerar till AM:s medlemmar att han är medveten om sina formella överträdelse vad avser förbundets stadgar, kritiserar detta, samt deklarerar sig lojal med stadgarna i fortsättningen.
- Att han agerar i enlighet med FRKI/AM:s politik och disciplin i en eventuell rättegång angående händelserna i Malmö. Detta sker i nära samråd med AU. Han kan givetvis fortsätta försvara sina ståndpunkter internt.

JAG skulle gå ut i Skånskan med en deklARATION om att JAG ändrat min inställning gentemot Svarta blocket! Inte därför att jag ändrat åsikt, utan därför att gensek i AU krävde att den ”demokratiska centralismen” upprätthölls, vilka gensek i AU tolkade som att alla måste ha samma åsikter som gensek i AU! Förvirrad?! Bra, då riskerar du aldrig att bli medlem i degenererade Arbetarmakt...

John Andersson

Bilaga 2: Politisk strid i Arbetarmakt

publicerat på Trotskij.se

Om bildandet av Socialistiskt Alternativ. Utifrån Arbetarmakts synvinkel. Läs gärna Socialistiska Alternativets syn på samma sak (återfinns under rubriken Socialistiskt Alternativets historia. Artikeln behandlar också AM :s brytning med SP. Ursprungligen publicerad i Arbetarmakts nyhetsbrev nr 102 4 sept 2001.

Händelserna i Göteborg i samband med EU:s toppmöte den 14-16 juni i år tillhör den sortens händelser som blyxtbelyser partiets, grupper och även individers politiska grundvalar. Politiska utvecklingstendenser kan drivas på och eskalera i en rasande fart. Konstellationer kastas om och den som tidigare föreföll stå långt ut till vänster tycks plötsligt ha hamnat högerut. Den politiska strid som utbröt i Arbetarmakt i efterdyningarna till händelserna i Göteborg fick precis den funktionen.

AM bildades 1994 av en grupp kamrater som bröt med Socialistiska partiet (SP) efter flera års kamp för att förändra partiets politik. AM anslöt sig till den internationella tendensen FRKI och utgör dess svenska sektion. Förutom en kamrat som försvann tämligen fort, höll den ursprungliga gruppen samman och utökades dels med flera kamrater som bröt med SP, dels med kamrater som bröt med Rättvisepartiet socialisterna (RS) och bildade Marxistisk vänster innan de gick samman med AM.

Under de sju år som gått sedan AM bildades har givetvis politiska diskussioner och motsättningar funnits inom gruppen. De har dock aldrig lett till någon brytning. Händelserna i Göteborg i somras kom dock att driva fram starka motsättningar och ledde till att två välkända företrädare för AM Anders Hagström och John Andersson beslutade sig för att ställa sig utanför det fortsatta arbetet för att bygga en revolutionär, kommunistisk organisation både i Sverige och internationellt.

Den direkt utlösande faktorn till motsättningarna blev en insändare som John Andersson fick införd i den centerpartistiska tidningen Skånska dagbladet den 30 juni. AM:s arbetsutskott noterade med förvåning att John Andersson i insändaren, som publicerades efter händelserna i Göteborg, hade följande att säga:

”Göteborg, 14-16 juni. 50 000 demonstranter, kanske. 99,9% protesterar emot arbetslöshet, försämrade fackliga rättigheter, sänkt levnadsstandard för arbetande människor, miljöförstöring, dödsstraff, militär upprustning, inskränkningar i de demokratiska rättigheterna, njuggare invandringspolitik, korruption och frikostiga gåvor åt storföretagen. 0,1% utgörs av demonstrationshuliganer, som endast är ute efter att kasta sten, krossa fönster och elda upp trädgårdsmöbler.

Tårgas? Vattenkanoner? Varför sattes inte de 500 poliserna i den nationella insatsstyrkan in på Avenyn istället, där ju uppenbarligen såväl människor som egendom var i akut fara? Varför sattes inte den k-pistbeväpnade styrkan in på Avenyn, ifall man nu på fullt allvar letade efter 'efterspanade terrorister', istället för att terrorisera skolflickor? Hade polisen använt bara en bråkdel av de resurser som gick åt när man stormade demonstrationsledningens högkvarter – vid två olika tillfällen! – beslagtogs politiskt material, omhändertogs massor av demonstranter i upp till 12-13 timmar i sträck, etc., så hade ju demonstrationshuliganernas upplopp kunnat kvävas i sin linda.”

Arbetsutskottet riktade en fråga till John Andersson: var han medveten om att hans insändare stod i fullständig motsättning till AM:s offentliga politik? Det är omöjligt att inte läsa insändaren som en uppmaning till polisen att omdisponera sina resurser: de borde ha koncentrerat sig på att stoppa ”demonstrationshuliganerna” på Avenyn och andra platser. Vi har ofta kritiserat den politik som ligger bakom den symboliska skadegörelsen på Avenyn, och vi kommer att fortsätta med det. Den fyller ingen som helst vettig politisk funktion. Tvärtom stöter den bort många arbetare och ungdomar, som med all rätt inte förstår vad skadegörelsen ska tjäna till. Men därifrån och till att ge råd för hur polisen ska kunna bekämpa ungdomar som trots sina politiskt felaktiga ståndpunkter kämpar mot kapitalism och imperialism, är det mycket långt för revolutionära socialister. Det går inte att karaktärisera John Anderssons ställningstagande som något annat än ett kontrarevolutionärt

ställningstagande mot delar av den antikapitalistiska rörelsen. Förutom det politiskt förkastliga i John Anderssons insändare, svarade han arbetsutskottet på ett sätt som kännetecknades av stark fiendlighet och en mycket okamratlig ton. Det stod helt klart att John Andersson inte bara var skeptisk till AM:s deltagande i vita overallernas aktion i Göteborg, vilket han klargjorde på årsmötet i början av året. Bakom den fiendliga inställningen till organisationens ledning låg uppenbarligen en längre tids främlingskap inför AM:s och FRKI:s politik.

Detta kom som något av en överraskning för den övriga organisationen. Det var dock inte bara John Andersson som kände sig främmande för AM:s politiska linje före, under och efter händelserna i Göteborg. Anders Hagström, som var redaktör både för tidningen Arbetarmakt och vårt elektroniska nyhetsbrev, skyndade tillsammans med en yngre kamrat i Sandviken till John Anderssons försvar.

Anders Hagström anklagade i en längre artikel till medlemsbulletinen arbetsutskottet för att ha tvingat på AM en ultravänsteristisk politik.

Därmed antog konflikten en bredare politisk karaktär. I en politisk saltomortal av sällan skådat slag förklarade Anders Hagström att demokratisk centralism (största frihet i den interna debatten gemensamt uppträdande utåt) nog är bra, men den fyller ingen funktion när man är oenig.

När arbetsutskottet ställde John Andersson inför ultimatum att dels dementera sina ställningstaganden i insändaren i Skånska dagbladet, dels deklarerar att han i fortsättningen skulle följa organisationens gemensamma disciplin, blev de återigen bemötta med diverse tillmälen. För arbetsutskottet återstod då inget annat än att suspendera John Andersson fram till det extra medlemsmöte som inkallats till den 25 augusti för att diskutera lärdomarna av vårt agerande i Göteborg och försvarskampanjen för de som hotades av långa fängelsestraff.

Oppositionens principiösa karaktär visades när suspensionen av John Andersson fick Anders Hagström och den unge kamraten i Sandviken att genast förklara sig solidariska med denne och utträda ur AM. John Andersson deklarerade också att han inte hade för avsikt att komma till medlemsmötet för att tala emot suspensionen och förslag om uteslutning. Trots eller kanske snarare tack vare bristen på gemensam plattform mellan de tre, inleddes ett intensivt fraktionellt arbete bakom ryggen på den övriga organisationen. Anders Hagström startade en egen hemsida, vars existens bara vissa personer fick reda på, och som saknade alla hänvisningar till trotskismen eller AM. Där fanns inga länkar till AM:s eller FRKI:s övriga hemsidor. Istället fanns det länkar till SAP och Vänsterpartiet och deras ungdomsgrupper.

Dessutom försökte Andersson/Hagström värva fler anhängare inom AM, inte genom öppen politisk kamp, utan genom att sprida ut rykten om att ledningen förlorat all sans och vett och nu hade anslutit sig till anarkismen. Vi ska inte trötta läsarna med exempel på deras oseriösa polemik och påståenden; det räcker med att säga att om någon förlorade fotfästet, så var det Andersson/Hagström.

Det borde inte ha kommit som någon som helst överraskning att AM offentligt skulle försvara rätten till självförsvar, inklusive stenkastning i trängda lägen när polisen gick till angrepp. Det borde inte ha kommit som någon överraskning att AM skulle försvara anarkister och autonoma mot den borgerliga staten. Det har inträffat gång på gång, i land efter land. Däremot hade frågorna om självförsvar och försvaret av anarkister/autonoma aldrig ställts med sådan skärpa i Sverige tidigare. Den borgerliga pressens rasande hets efter Göteborg, den så kallade allmänna opinionens starka fiendlighet inför dem som försvarade sig mot polisen i Göteborg, blev för mycket för de tre.

John Andersson ansåg sig inte längre kunna följa AM:s disciplin utan skrev en insändare där han gav råd till polisen om hur den skulle disponera sina styrkor. Anders Hagström och den unge kamraten i Sandviken kunde knappt bärga sig innan de veckan efter händelserna i Göteborg enligt deras egen utsago höll ett gemensamt offentligt möte tillsammans med Vänsterpartiet i Sandviken.

AM:s arbetsutskott, som leder organisationen mellan styrelsens möten, hade ingen aning om detta och kunde knappast ha drömt om att två medlemmar vid detta möte enligt deras egen utsago givetvis inte försvarade AM:s ståndpunkter, utan uppträdde som "sansade trotskister". Redan innan

de tre klargjort sina intentioner att inte längre kvarstå i AM, inledde de arbetet med att skapa en ny grupp. John Andersson har på AM:s debattsida förklarat att den uppträder under beteckningen Socialistiskt alternativ. Vad den utgör ett alternativ till är svårt att säga eftersom gruppen saknar plattform. Det enda den tycks vara överens om är att AM är ”ultravänsteristiskt” och att ”trotskister” bör hålla sig så långt som möjligt från militanta aktivister som är beredda att försvara sig mot polisens angrepp.

Det bådar inte gott inför framtiden och den politiska färdriktningen för gruppen är entydigt högerut. Det återstår att se om den kommer att göra halt inom ramarna för den centriska trotskismens högerflygel, med vilken den delar en hel del av sin konservatism och sin sterila syn på det politiska arbetet som enbart bestående av propaganda.

Hur kan det komma sig att två så erfarna och skolade medlemmar helt plötsligt tappar fotfästet? Den politiska förklaringen ligger i deras ofullständiga brytning med den centrism som AM växte fram ur och bröt med som grupp 1994.

På samma sätt som SP och dess internationella organisation hävdar att revolutionärer bara kan föra fram sådant som förstås av breda lager i arbetarrörelsen, så förespråkar Hagström/Andersson en anpassning till vad som ”förstås” av den svenska arbetarklassen i gemen. På samma sätt som SP:s centriska tradition företräder ståndpunkten att den nationella organisationens intressen går före den internationella och därmed skapar en motsättning mellan det nationella och det internationella så hävdade Hagström/Andersson att AM:s ”intressen” alltid skulle gå före FRKI:s.

Deras uppfattning om hur det revolutionära partiet ska byggas präglas i allt väsentligt av en själv-tillräcklig nationell inriktning. FRKI har aldrig delat den uppfattningen och det är bara tack vare den svenska klasskampens relativa stiltje under 90-talet som Hagström/Andersson inte uppfattat avståndet mellan deras egna ståndpunkter och de som FRKI företräder. Motsättningen mellan FRKI:s och Hagström/Anderssons inriktning blev dock uppenbar i och med det som hände i Göteborg. Anders Hagström försökte appellera till FRKI:s ledning mot AM:s ledning, men när internationella sekretariatet försäkrade att man stödjer AM:s arbetsutskott så verkar all lust att kämpa emot ha försvunnit. Frågan är bara: hur kunde de tre någonsin tro att FRKI skulle stödja deras extremt opportunistiska åsikter. Anders Hagström och John Andersson har många gånger under sin tid i AM/FRKI deklarerat sin oenighet med det ena eller andra i våra ställningstaganden och beslut. Istället för att formulera sin kritik och kämpa för den, valde de dock alltid att kapitulera med hänvisning till den svenska arbetarrörelsens tradition av konsensus. Det är en tradition som står helt i motsättning till den marxistiska debatt som förs i FRKI, där kamrater kämpar för sina åsikter ända tills beslut fattas. Därefter genomför vi gemensamt de av majoriteten fattade besluten.

Den som följer vår press vet att vi inte är rädda för debatter och det gäller också internt. Det finns alla möjligheter för medlemmar i AM och FRKI att föra fram kritik och diskutera olika frågor. Kamrater med andra uppfattningar än majoriteten uppmanas aktivt att formulera dem för att debatten ska kunna föras framåt. Det är vare sig ovanligt eller hotfullt när ledande kamrater företräder olika uppfattningar på våra kongresser och konferenser.

Problemet med att sträva efter konsensus är att alla parter kompromissar utan att detta klargörs. I slutändan blir alla missnöjda och organisationens enhetlighet går förlorad. Dess ståndpunkter blir eklektiska, ett hopplock av sinsemellan osammanhängande element. Metoden med konsensus delar ironiskt nog de tre med åtskilliga inom den anarkistiska och frihetliga vänstern. Det är en metod som har ett bestämt politiskt pris. Den förhindrar politisk klarhet och hindrar tydliga beslut som sedan kan genomföras i praktiken.

Arbetarmakts medlemmar samlades som beslutat den 25 augusti för att diskutera och utvärdera det som hänt under sommaren. John Anderssons suspension omvandlades av medlemsmötet till en uteslutning inte bara grundad på hans brott mot vår gemensamma disciplin, utan även på det faktum att han redan förklarat sig vara deltagare i ett annat politiskt projekt.

Medlemmarna konstaterade vidare att Anders Hagström och Timo Pyykkönen lämnat Arbetarmakt

utan politisk strid.

Det faktum att de tre lämnat vår organisation på ett så skamlöst sätt förringar givetvis inte de insatser som de och särskilt Anders Hagström och John Andersson tidigare gjort i AM. Men som vårt medlemsmöte konstaterade: ”Några har lämnat vi fortsätter framåt!”